JURNALUL®

S.F.

Nr. 49 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

Adrian IONESCU

Walter Jon WILLIAMS

Serge BRUSSOLO

Premiul Convenției Naționale de Science Fiction

Scrisoarea săptămînii

Dragă Adi,

După cum observi nu te-am uitat (de tot) şi-ţi mai scriu din cînd în cînd. Am o rugăminte la tine:joi, pe II noiembrie, se împlinesc 2(două!) luni de cînd *funcţionează* emisiunea sf UNIVERS CLUB pe postul de radio „Univers FM"-Brăila. Emisiunea e realizată de inimosul Mircea Cărbunaru, care de la o emisiune la alta, cu materiale interesante *„buleşte"* ascultătorul. Structura emisiunii, cuprinde rubrica ELECTRONIC STAR (muzică electronică), AVENTURA CUNOAşTERII(despre civilizaţiile dispărute), FISURA ÎN REAL(paranormal, vampiri, fantome) toate acestea cu sprijinul membrilor fondatori ai cenaclului SFera(adică eu, Florin Gheorghiţă şi Carmen Cozea cîteodată), în calitate de colaboratori permanenţi. Atenţiel De vreo două emisiuni încoace fac reclamă (gratuită)Jurnalului SF. Mă gîndesc că ar fi bine să menţionezi asta pe undeva (în cîteva rînduri „de efect") de băiatul ăsta şi de emisiune.Pardon , era să uit. *Emisiunea e săptămînală.*

Despre mine numai de bine.

I. Caut să-mi reîntregesc colecţia JSF cu numerele 29-33.

2. Caut una bucată feminină sf-istă cu numărul de rezervare de la PloCon BAL (e vorba despre cupoanele inimioară care neau fost oferite cu generozitatea caracteristică ploieştenilor la începerea balului. Că veni vorba şi eu caut una bucată cu numărul 42 *N.n.*). Eu am cuponul inimioară, cu nr. 49. Cea care se simte vinovată să ia legătura cu Yeleb Suilerua. Adică eu.

3.Am un stoc de cîteva discuri SOUNDTRACKS „Star Treck". Una bucată – 3ooo lei + taxele poştale. Plata se face ramburs. Doritorii, îmi pot scrie la adresa mea, dar, la nume să scrie Yeleb Suilerua - e mai discret.

Îţi urez sănătate şi scuză-mă dacă, fără voia mea te-am făcut să zîmbeşti.

Cu prietenie,

Lulu

PS. Discurile cu muzică originală din STAR TRECK sînt adevărate, chiar mai originale decît... mine!

Maidir Lulu,

– La zeci de mii de emisiuni sf să-ţi găseşti patruzecişidoua şi merci pour reclamă. Pentru cei interesaţi adresa este Cartier Viziru I, bl. 11, sc. 3, ap. 56, cod 61oo, Brăila, jud. Brăila.

Adevărul gol-goluţ despre PloCon 1993

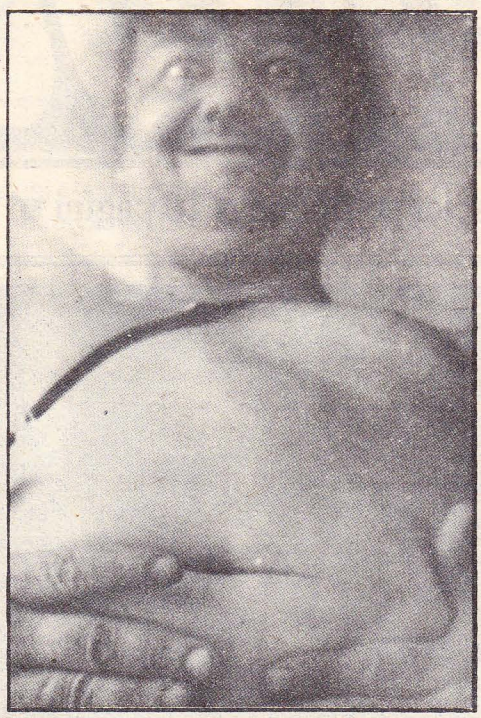

Birfotecar de serviciuuu

Dacă vrei să-ţi fie bine,
Şi să fii acum în ton,
Nu mai sta şi nu te ţine,
Du-te dragă la PloCon.

Dacă vrei să n-ai program
Şi să papi o zi din două
Din S.F. să-ţi dea un gram
Şi cu-a lu' Ploieştiu 9.

Dacă vrei să bei doar apă
Şi să nu ştii ce şi cum,
Dacă vrei să iei o ţeapă,
Du-te la Ploieşti, acum.

Dacă nu ştii să-ţi ţii gura,
De faci valuri cînd vorbeşti,
De le faci cumva figura,
O să-ţi dea ei un Ploieşti.

Dac' acolo-r să te ducă,
O să vezi un chip cioplit;
Cum te prinde, cum te-apucă,
Tărăcilă cel cumplit.

Sandu VASILE

J.S.F. în Belgia

Numărul 17, special Isaac Asimov, al „Jurnalului S.F." conţinea şi povestirea lui Claude Dumont, **Robotul**. Pentru că nu am însoţit această traducere de o prezentare a autorului, cum fac de obicei, iată datele lui bio-bibliografice pe care le consider esenţiale. Claude Dumont s-a născut în oraşul francez Lille, în 1942. În prezent locuieşte într-o mică localitate belgiană, Floriffoux. Descoperind science fictionul la 14 ani, se integrează rapid în mişcarea fanică realizînd, în 1959, primul său fanzin – „Cosmorama", rămas la întîiul număr. Aflat în cadrul serviciului militar, din care o parte şi-a petrecut-o în războiul din Algeria, unde a fost şi decorat, în Nigeria, scoate acolo, în 1963, primul număr al fanzinului „Lumen". Acesta va dispare după 13 numere. Îi vor urma, din nou, „Cosmorama", „Le Fanal fanique" şi altele mai puţin importante şi cu viaţă efemeră. În mai 1972, Claude Dumont lansează „Octazine", într-o primă serie, care se opreşte după cîteva numere. „Octazine" va revedea lumina zilei în ianuarie 1976. Între timp, Claude Dumont primeşte Sfan Award pentru activitatea fanică în cadrul convenţiei de la Gand, în 1973. „Octazine" îşi continuă apariţia, dar şi tranSFormările. Astfel, din noiembrie 1978 se va numi „Octa-Magazine", pentru ca mai apoi să treacă pur şi simplu la „Octa". M-am oprit mai mult asupra acestui fanzin deoarece în ultimul număr, 49, datat – iarna 1993, Claude Dumont prezintă cîteva publicaţii româneşti la rubrica **Zinorama**. Este vorba de cotidianul timişorean „Renaşterea bănăţeană", care a publicat cîteva traduceri din autori belgieni, şi de revistele „Jurnalul S.F.", „Anticipaţia", „Strip-Top". Ceva mai sus de revistele noastre dau peste Nicolae Ariton, prezent în sumarul unei reviste cu nume retro: „Les Manuscrits d'Edward Derby". De altfel, Nicolae Ariton este prezent cu regularitate în paginile revistelor francofone. Ca şi în cele ale „Jurnalului S.F.".

Dintre autorii textelor îi semnalez pe Alain le Bussy (Premiul Rosny Aîné 1993 pentru romanul **Deltas**, Editura Fleuve Noir, Colecţia Anticipation), Gilles Dumay, Micky Papoz, cu toţii fiind pe lista mea de traduceri. Un articol despre a XX-a Convenţie Naţională Franceză care s-a ţinut la Orleans între 27 şi 29 august, încheie acest număr din „Octa", deschis cu o copertă de Pierre Lacroix.

Florin Leodor DĂNILĂ

JURNALUL ®

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:
Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,
Număr realizat de:
Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU,
(Redactori)
Marian IRIMIA *(fotoreporter)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti tel. fax . 3.12.71.35;

Ecran fantastic '93

Cowabunga!

În 1983, doi necunoscuţi la acea dată, Kevin Eastman şi Peter Alan Laird, înfiinţau editura Mirage Studios. Cei doi americani împărtăşeau pasiunea pentru banda desenată, avînd în urma lor o activitate deloc neglijabilă în domeniu, atît ca desenatori cît şi ca scenarişti. Din colaborarea lor se nasc, un an mai tîrziu, celebrele de-acum Ţestoase Ninja, destinate unei fenomenale popularităţi.

Iniţial, seria originală se numeşte **Teenage Mutant Hero Turtles** şi îşi are ascendenţa estetico-stilistică în underground-ul BD american. Ulterior, presiunea succesului comercial duce la diversificare. Apar astfel succesiv: un periodic lunar, **Teenage Mutant Ninja Turtles**, în care întreaga istorie e îndulcită şi orientată către un public tot mai adolescentin; două seriale de desene animate; zeci de mii de produse inspirate de personajele BD-ului, de la **pins**-uri şi **T-shirt** la păpuşi în mărime naturală şi jocuri pe calculator. Inevitabil, urmează primul lung-metraj, **Teenage Mutant Ninja Turtles** (Steve Barron, 1990), apoi, la fel de inevitabil, prima urmare, **Teenage Mutant Ninja Turtles II: The Secret of the Ooze** (Michael Pressman, 1991), şi a doua, **Teenage Mutant Ninja Turtles III** (Stuart Gillard, 1992).

Ţestoasele Ninja 3 nu iese din nota obişnuită a celorlalte două filme, dovedind aceleaşi calităţi şi defecte şi vizînd aceiaşi fani **teen-ager**-i. Altfel spus, o judecată prea severă nu-şi are rostul. Primează acţiunea colorată de exotism, alunecînd pe nesimţite spre auto-parodie. Violenţa, atîta cîtă e, e tratată la maniera unui desen animat. Regizorul e tot timpul cu ochii la public: strecoară ritmuri rap într-o Japonie feudală de BD şi adoptă un pretext narativ care s-ar vrea sf (deci în vogă), dar care rămîne doar...pretext (aşa că nu mai contează piesele de electronică uitate în timp, în urma distrugerii **walkman**-ului lui April). La fel de inutilă e incriminarea scăpărilor de scenariu: alternanţa, cam din topor, a celor două planuri ale acţiunii; lipsa celor mai elementare motivaţii în relaţiile dintre personaje (v. cazul lui Whit); maniheismul acuzat; suspense-ul artificial întreţinut (v. întoarcerea Ţestoaselor în prezent); misterul nelămurit al stampei cu demonii-ţestoasă (şi ce mai paradox temporal putea porni de aici). Totul în film e conceput astfel încît să fie asigurat un maxim de succes financiar. Aşa se explică rolul pur decorativ al personajelor Splinter şi Casey – ei sînt aici doar pentru că prezenţa lor mai atrage cîţiva fani în plus. Subzistă însă o mare nedumerire: e oare posibil ca samuraii unui mare **daimyo** să nu aibă habar de arte marţiale? În chiar convenţia propusă ar fi fost un element de spectaculozitate în plus, punînd, măcar simbolic, sub semnul întrebării invulnerabilitatea Ţestoaselor. Aşa, orice s-ar întîmpla sau orice ar face Donatello, Michelangelo, Rafael, şi Leonardo, întotdeauna lucrurile se vor sfîrşi cu bine. De fapt, într-o oarecare măsură, filmul e salvat de umor, prezent într-o varietate de forme, de la amuzantele incongruenţe logice (**walkman**-ul lui April sau Casey învăţîndu-i hockey pe japonezii din vechime) şi replicile trăznite ale Ţestoaselor, la bufonadele personajelor secundare şi la parodia cinematografică, cuprinsă între filmele cu arte marţiale şi Schwarzenegger în seria **Terminator**.

Ţestoasele Ninja 3 rămîne un divertisment (prea) facil, un produs tip **popcorn**, care, judecat după propriile-i criterii, relevă numeroase insuficienţe şi naivităţi. Dar nu cred că puştii şi copiii cărora li se adresează au timp să le observe. Acţionează aici magia basmului dintotdeauna, vraja evadării pentru o oră jumătate într-o lume mult mai pură şi mai uşor de înţeles, măcar ca precepte morale. Ceea ce nu înseamnă foarte mult, dar nici foarte puţin.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustaţiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Horaţiu – Olimpiu RĂDULESCU
Culegere: Doina PREOTU
Corectură:
Mihaela VANEA
Montaj offset:
Mariana SEBE, Daniel STĂNICĂ
Jurnalul S.F. este înscris
în Catalogul Presei la poziţia 2.128
Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET
Acest săptămînal face parte din trustul naţional de publicaţii
JURNALUL
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Viaţa de familie între farsă şi mişto

Nu ştiu prea multe nici despre Charles Addams şi creaţia sa şi nici despre Barry Sonnenfeld, regizor la **Familia Addams** (1992). Adevărul e că n-am avut curiozitatea documentării, întrucît filmul în cauză nu prea merită efortul.

Slăbiciunea lui principală rezidă în scenariu. În esenţă, acesta e doar pretextul unei intrigi anemice, în care se trece arbitrar de la un eveniment la altul, în fapt neexistînd nici o idee ordonatoare. Lipsind motivaţia, naraţiunea avansează în hopuri, fără a se referi la ceva anume, de unde şi impresia generală de gratuitate şi confuzie. Efectele speciale, scenografia, machiajul, oricît de reuşite nu pot disimula vidul, lipsa de subiect a poveştii. Inconsistenţa demersului cinematografic al lui Sonnenfeld se reflectă pe multiple planuri: personajul judecătorului pare adus în film doar pentru a justifica vreo două-trei gaguri; titlurile cîtorva cărţi din bibliotecă prilejuiesc un umor ca vai de capul lui; seiful, care stă în centrul intrigii, e pur şi simplu uitat pe drum; situaţii absurde – chiar nu-şi dă nimeni seama că Fester e un impostor? Wednesday se culcă în cavou, în loc să dea fuga să-şi anunţe părinţii de complotul urzit de falsul Fester? ş.a.m.d. Ar însemna, însă, să fie luat mult prea în serios un film inconsecvent, în primul rînd, cu propriu-i demers. Ca premiză, poate fi acceptată existenţa unei familii ai cărei membrii dovedesc un larg spectru de preocupări, hai să le zicem bizare – în definitiv e vorba de convenţia propusă. Ce te faci însă cînd apar personaje cum sînt Gordon, hrăpăreaţa lu mamă sau buimacii soţi Allford? Locul lor e, evident, în sînul familiei, oricît ar pretinde ei contrariul. De-altminteri, asta se şi întîmplă – Gordon devine Fester, avocatul şi harpagoana sfîrşesc în cimitirul familiei, iar Margaret Allford devine membru prin alianţă, căsătorindu-se cu vărul său It. Or, în acest caz, e violată convenţia propusă şi, implicit, tema abordată – anormalitatea. Fiindcă, în lipsa normalului, a termenului de comparaţie, **Familia Addams** devine o banală luare la mişto, uneori hazoasă, alteori facilă, a genului horror american. Cu alte cuvinte, se simte nevoia unor personaje pur şi simplu banale. Cum ele nu sînt, rămîne doar satisfacţia rebusistă a identificării obiectului mişto-ului, de la **Frankenstein** (valetul Lurch, jucat de Carl Struycken, gigantul din **Twin Peaks**) la **Hellraiser** (lanţurile care fac trecerea spre mult-rîvnitul seif), trecînd prin **Texas Chainsaw Massacre** (joagărul lui Fester). De fapt, filmul uzează şi abuzează masiv de teme (sadism, necrofilie, crimă) şi motive proprii fantasticului (familia monstruoasă, casa bîntuită, mîna auto-animată, copiii malefici), repertoriu nedepăşind stadiul de inventar, nici măcar exhaustiv. Făptura sau blana de urs polar însufleţită rămîn insuficient exploatate ca potenţial comic. Singurele momente bune ale filmului se ivesc atunci cînd lucrurile sînt luate aşa cum sînt ele, fără nici un fel de alte explicaţii: familia Addams ca atare; amintirile de tinereţe ale Morticiei şi ale lui Gomez; mîncarea vie; obiectele de joacă ale copiilor; trandafirii cărora Morticia le taie floarea, păstrînd în schimb tulpinile. Iar cele cîteva gaguri, fie ele verbale (jocuri de cuvinte, adesea netraduse), vizuale (v. sec. pregenericului) sau sonore (făptura oprindu-se cu zgomot de frîne) nu sînt suficiente pentru a califica **Familia Adams** la categoria comedie.

Şi nici măcar la parodie. Umorul oarecum îndoielnic al duelului dintre Pugsy şi Wednesday, cu ocazia serbării şcolare, cînd asistenţa e îmbăiată într-un duş de sînge, îmi pare definitoriu pentru statutul de drept al filmului lui Barry Sonnenfeld: acela de farsă minată de kitsch.

Cristian LĂZĂRESCU

A NAMOROFOZĂ

sau Legaturile De Singe

Serge BRUSSOLO

Gărzile nu i-au suspectat niciodată îndeajuns pe copii. Dar poate că soarele, lovind zile de-a rîndul rotunjimea căştilor de crom, le-a încetinit mecanismele mentale?

... Şi cureaua pistolului mitralieră despicînd umărul, piele întărită, rigidă. Mîna sprijinită de patul de lemn al armei, evitînd atingerea oţelului arzător. Cămaşa pe care sudoarea o transforma încet într-o carapace de carton... Poate că toate acestea i-au făcut să se zidească treptat într-o suferinţă monotonă şi cotidiană, izolîndu-i de lumea exterioară, peste care ar fi trebuit totuşi să-şi trimită privirile iscoditoare, apte să detecteze cel mai mărunt simptom al unei dereglări. Poate că gărzile împrăştiate de-a lungul pasarelelor de fier kaki înconjurînd insula şi-au rupt legătura psihică cu exteriorul, alunecînd încetul cu încetul în autism?... devenind nişte infirmi înarmaţi, orbi, surzi şi muţi, prizonieri ai unei patrulări mecanice? Ar fi trebuit să zvîcneşti, pipăind pe neaşteptate tocul revolverului atîrnîndu-le de centură, ca să te asiguri că Walther-ul regulamentar mai e încă acolo. Dar nimic nu e mai puţin sigur. Cînd ţevile mitralierelor se lovesc din neatenţie de balustrada pasarelei de supraveghere, sună a gol – şi de fiecare dată îţi vine gîndul că lungile încărcătoare rînduite sub pîrghia blocată în poziţia „rafală" nu conţin nimic altceva decît rugina care le acoperă interiorul.

Nu, gărzile nu le-au acordat niciodată cu adevărat atenţie copiilor. Totuşi, logica te face să recunoşti că funcţia lor constă mai ales în supravegherea ţărmului şi a mării. O mare strălucitoare ca o lamă de cuţit lovind o rază de soare. Poate că această scînteiere permanentă a acţionat asupra lor ca o hipnoză lentă, de sub care acum nu-i mai poate elibera nimeni?

La început, puştii rămîneau la etajele inferioare. Soarele nu părea să-i incomodeze. Ciorchine de micuţe corpuri goale, pline de coşuri, cu coaste prea evidente uneori, sau cu un buric proeminent în mijlocul unei burţi prea umflate, urme de rahitism sau de obezitate precoce. Şi acelaşi craniu ras, toţi, băieţi sau fete, fără distincţie, cu blana aspră a părului reîncepînd să crească dînd feţelor lor o curioasă tentă ostilă. Unii – mai ales fetele – strînşi 3 sau 4 în acelaşi cearşaf, alţii mergînd cu o foaie de hîrtie cu pătrăţele lipită în dreptul sexului, fixată cu două bucăţi de leucoplast furate din laboratoare. Suportau soarele, fără băşici sau arsuri, mergînd chiar pînă la a-şi pune fesele goale pe treptele fierbinţi ale teraselor. Au părăsit, rînd pe rînd, sălile de joc, balansoarele, galeriile, gropile de nisip, strîngîndu-se în ciorchine, din ce în ce mai dense pe grinzile de oţel ce susţineau pasarelele. Soldaţii i-au lăsat în pace, ei, care la început trăgeau fără somaţie în fiecare umbră rătăcită în interiorul perimetrului de securitate. Soldaţii... Soarele.

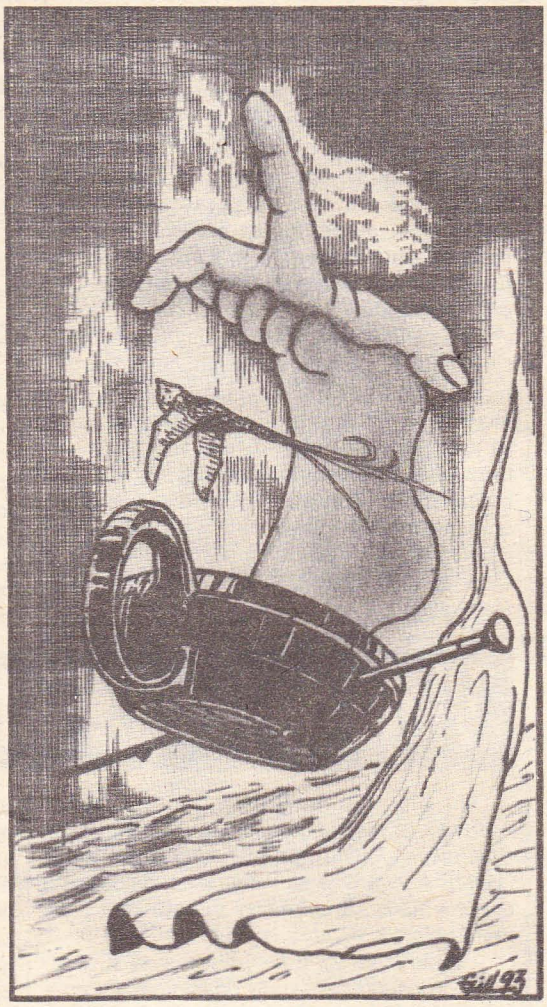

Sentinela ce se înalţa la capătul debarcaderului, în mijlocul parîmelor rupte de vase în fuga lor nebună, şi-a împins casca înainte în aşa fel încît viziera atingînd nasul îi maschează complet ochii, ascunzîndu-i întreaga suprafaţă peste care, în mod normal, ar trebui să-şi plimbe privirile.

Pe terasa restaurantului, albastru şi alb ridicat la marginea dunei, consumatorii întorc spatele mării, sincronizîndu-se perfect, opunîndu-i oceanului un zid de omoplaţi întinzînd nylon sau bumbac alb. Toţi, cu zgomotul valurilor în ceafă, cu ochii fixaţi pe bariera moale a dunelor acoperind orizontul. Chiar şi chelnerii, care nu se pot mişca de-a-ndăratelea, îşi păstrează cu încăpăţînare faţa aplecată deasupra tăvilor sau arborează enormi ochelari polaroid şi sînt gata să pariez că lentilele, pe dinăuntru, sînt spoite cu vopsea neagră; asta ar explica extrema încetineală a serviciului, mîinile nesigure şi neîndemînatice, care răstoarnă vinuri şi sosuri de parcă s-ar mişca la întîmplare.

În vasta clădire împodobită cu coloane destinată cercetătorilor, l-am descoperit pe şeful personalului în timp ce acoperea cu vopsea albă uriaşa fereastră de cristal ce dădea spre plajă. Pensula din care se scurgea lichidul cleios opaciza într-un dute-vino febril suprafaţa de sticlă zgîriată de vîntul nisipurilor. Luat la întrebări, s-a dovedit total incapabil să dea vreo explicaţie gestului său. „Agorafobie colectivă..." fornăi medicul psihiatru prin grosul strat de cărămizi plumbuite ce-i acoperea acum uşile şi ferestrele vilei.

La căderea nopţii, cu picioarele îngreunate şi cu sîngele îngroşat de căldura şi de oboseala unui marş dificil, am sfîrşit prin a descoperi, la capătul digului, un bătrîn aşezat într-un fotoliu decolorat, cu chipul oferit vîntului din larg, cu ochii deschişi, mestecînd o pipă ce se răcise de mult. Cînd m-am apropiat, pupilele sale lăptoase mi-au alungat îndoielile. Era orb.

... Rafala plezneşte, răsfrîntă la infinit de pereţii înalţi ai sălii. Tubul de cauciuc biciuieşte vidul, smulgînd acul perfuziei care se rupe brusc, lăsîndu-şi două treimi din lungime în vena sfîrtecată. Flaconul prins în suport se instelează la trecerea unui proiectil, serul se strecoară printre fisuri, brobonind sticla, iar acul picură lichidul pe sol. Furnicile cad una după alta formînd încet-încet o mică băltoacă colcaidă, fremătînd violent, împrăştiindu-se printre pansamente şi comprese. O ploaie de scalpele pulverizează geamul camerei sterile... Paturile sînt răsturnate, cărucioarele călcate în picioare o dată cu încărcătura lor anesteziată. Mîini cotrobăie sub cearşafuri, în pansamentele umede şi călduţe, unghii caută buzele umflate ale plăgilor, degete intră în carnea deschisă, rupînd suturile prea fragile, sfîrtecînd profunzimi calde şi palpitînde. Borcanele, acvariile, cad, explodînd, şi resturile de sticlă îşi secţionează conţinutul, bucăţi amestecate care se zbat ca şi cum ar încerca să recompună întregul, şopîrle, şerpi... Apoi, bineînţeles, incendiul, provocat poate de un întreg şir de lămpi scialitice care explodează într-o jerbă de scurt-circuit. Dau înapoi, şi umerii mei dungaţi de galoane galben-lămîie lovesc uşa toaletei, care se deschide. Cubul de întuneric proaspăt mă absoarbe. Mirosul acid al dezinfectantului face să erupă greaţa care îmi umflă mărunţaiele şi mă aruncă, înnecîndu-mă, deasupra primei chiuvete. În rapiditatea mişcării, casca loveşte oglinda ce crapă ca lovită de glonţ. Rămîn acolo, cramponîndu-mă de emailul rece, ascultînd trosnetul flăcărilor, exploziile geamurilor, de cealaltă parte a uşii. Două degete ale mîinii mele drepte reuşesc să extragă din căptuşeală o bomboană, înfăşurată într-un ambalaj gri, lipsit de orice ornamentaţie. O asemenea austeritate în prezentarea unei delicatese nu poate să nu mă surprindă. O dată desfăcută, hîrtia dezvăluie o faţă interioară constelată cu miniaturi a căror semnificaţie nu poate fi înţeleasă decît cu ajutorul unei lupe. Aceasta lipsindu-mi, nu reuşesc să identific cu certitudine scena haşurată de o peniţă minusculă, în maniera stampelor vechi. O împărţire de premii, o paradă militară? Sau poate că e vorba de un autodafe? O frază şerpuieşte între îndoiturile hîrtiei: „Am meritat pagina albă" sau, poate, „Am meritat plaja albă"? Aluzii la formule rituale ale jargonului militar: „pagina albă" semnificînd citarea pentru acte de bravură,, iar „plaja albă" locul tradiţional unde au loc execuţiile... Bomboana, însă, lasă un curios gust de pastă de dinţi...

Cavalcada se îndepărtează. Prin uşa toaletei, rămasă întredeschisă, incendiul aruncă un mănunchi de flăcări care înnegresc pardoseala, stingîndu-se... În sală, toţi cîinii au fost ucişi.

... Dogi, ogari, prepelicari, boxeri, setteri, pointeri. Toţi. Pieile, crăpate de scalpel, casca pe carnea violetă, muşchi încordaţi într-un ultim spasm. Lucirea flăcărilor lasă să se ghicească pe alocuri urmele măcelului improvizat. Urechi atîrnînd în cleşti, boturi despicate.

De ce să vorbesc despre ei? De ce să mă abat de la subiect în timp ce această poveste, aceste amintiri, deja greu de ordonat, de pus în ordine... şi cu toate astea să-mi amintesc, în ciuda migrenei. Acum, văd...

Am ieşit, negura urcă încet din mare spre centrul insulei. O ceaţă densă, suspectă. Poate că era fumul unei îndepărtate lupte navale, abătut de vînt. În spatele grilajului cuştilor cîinii tăceau, fremătînd, cu respiraţia tăiată şi urechile ciulite. Fără vreun motiv aparent, am eliberat un dog german, fixînd lanţul zgărzii la brăţara care îmi înconjoară încheietura dreaptă. A trebuit să-l lovesc pentru a-l obliga să înainteze, şi abia după ce dîre roşii au început să-i marcheze pielea pe coapse şi burtă a acceptat să iasă din cuşcă. Învoiala n-a fost uşoară, mai întîi din cauza brumei, apoi, împotrivirea animalului crescînd treptat, fiecare salt îmi smulgea umărul său îmi tăia încheietura.

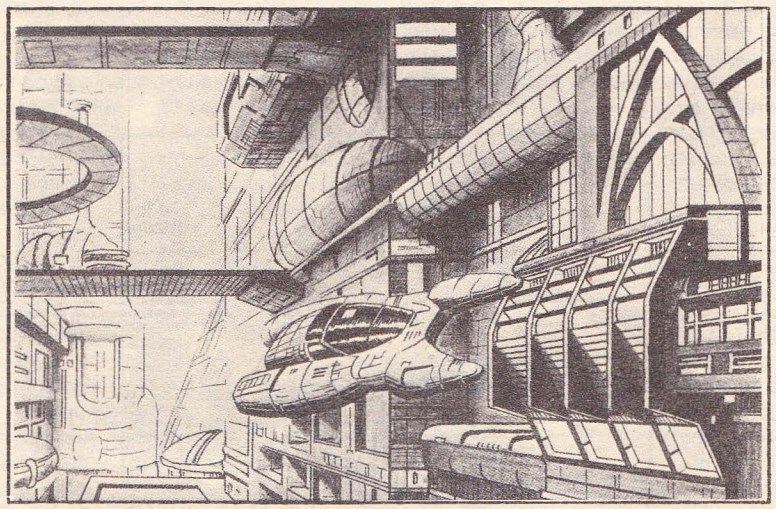

Brusc, vîntul şi-a schimbat direcţia, aruncînd peste noi o ploaie de funingine. În acel moment cîinele a rupt lanţul, aruncîndu-mă jos, cu casca căzîndu-mi peste ochi. Nu l-am văzut dispărînd.

Carnea rănită de brăţară se umflase deja, aşa că am introdus o batistă între fier şi piele. Cîteva secunde mai tîrziu, urletul animalului a urcat, vibrînd, spart brusc pe ultima notă ca şi cum... Am rămas nemişcat cîteva secunde, neliniştit, înghiţindu-mi saliva, încercînd să alung gustul persistent al bomboanei.

Am revenit la hotel, la marginea dunei, strecurîndu-mă printre şezlongurile pe care vîntul le umfla ca nişte mingi de stofă. Aproape de gura de canal, bila rostogolită de vînt a unui proumbel mort îşi împrăştia blînd penele, una cîte una... Floarea pufoasă, albă şi gri, trandafir de ardezie desfrunzindu-se şi pierzîndu-şi petalele-pene într-un ritm din ce în ce mai rapid. M-am aplecat, făcîndu-mi degetele greblă, şi o mînă de pene a dispărut în sacul care îmi loveşte şoldul.Apoi fu rîndul pisicii, întinsă pe o parte, cu labele încremenite într-un paralelism riguros. Burta i se dezgoleşte bucată cu bucată, porţiuni de blană pestriţă pe care vîntul mi le agaţă de tălpi, de asperităţile zidurilor. Mă aplec, culegînd smocurile mătăsoase fără să le strivesc, ca nişte grămăjoare de praf, apoi le fac să alunece în traista căreia îi trag fermoarul, aparîndu-mi prada de vîntul îngheţat.

Omul e ultimul, în umbra unui felinar care îl acoperea cu o diagonală accidentată. Chiar dacă e întins pe spate, arcuirea prea accentuată a şalelor trădează contracţiile agoniei.

Vîntul sapă o chelie grăbită în părul netuns. Smocurile se dezlipesc de tîmple şi fug pe pămînt, virgule puţin uleioase, dar care nu şi-au pierdut încă luciul. Le pescuiesc cu două degete. Linia pubisului a fugit deja, lăsîndu-i acestui mort de vreo 40 de ani, sexul spîn al unui băieţaş. Sala de mese e goală, pe tejghea un radio pîrîie, cu volumul blocat la maximum. Nici o emisiune nu face să vibreze difuzorul, doar tic-tac-ul unui deşteptător uitat aproape de microfonul rămas deschis şi care poate va începe să sune, cîndva. Cîteva lumînări îşi sfîrşesc arderea...

Sticla scîrţîie sub tălpile mele ghintuite.

În ultima sală, trei cupluri se învîrteau încet, bărbaţi şi femei agăţîndu-se unii de alţii, într-un slow hipnotic şi mut. Pe estradă, instrumentele abandonate de orchestră se încalecă în mijlocul partiturilor împrăştiate. Scena mi-a trezit amintiri de demult, o senzaţie de déjà vu, poate imagini întrezărite fugitiv pe un ecran...

Am urcat.

De-a lungul culoarului, o dîră de lumină trecînd pe sub o uşă mă opreşte. Am intrat. Femeia stătea nemişcată, îngenunchiată la dreapta patului, îmbrăcată doar cu un furou de nylon roz, puţin demodat. Tînără, cu siguranţă, judecînd după fermitatea sînilor... Nu i-am privit faţa. Cîinele ridica o cocoaşă sub cearşafuri, cu capul aruncat pe perna dantelată, cu limba atîrnînd. Suflul său răguşit se amesteca cu hohotele de plîns ale femeii. O clipă, ochii au înregistrat ceva anormal, fără să poată preciza cu claritate natura informaţiei. Abia închizînd uşa mi-am dat seama de lipsa unor reliefuri sub pînza pătată de lacuri roşiatice... Cîinele nu mai avea labe. Cît despre necunoscută, ţinea oare cu adevărat un brici în mînă, sau asta nu decît o imagine grefată a posteriori, conform legii asocierilor de idei?

În fundul culoarului am şterpelit un binoclu marinăresc uitat pe o măsuţă, cu speranţa secretă de a surprinde, de pe terasă, mişcările copiilor în interiorul insulei. Dar gestul meu se dovedi repede inutil, căci proprietarul acoperise suprafaţa lentilelor cu un lac negru, gros, rebel la orice dizolvant. Casca mi s-a părut deodată foarte grea, şi arsura încheieturii mele rănite insuportabilă. M-am gîndit că ar fi trebuit să dorm, să-mi recuperez îndeajuns forţele spre a putea pleca în căutarea copiilor, să-i previn, ca să nu li se întîmple acelaşi lucru ca şi cîinilor...

Dar am rămas pe loc, scufundat în sudoarea-sterilă a minereului-pînză, în mirosul rînced al corpului meu. M-am îndreptat spre baie, am deschis robinetele, vărsînd înăuntru conţinutul unui flacon de săruri de un galben strălucitor. Am rămas aşa, pînă cînd cada s-a umplut de apă şi de spumă – şi apoi mi s-a făcut frică. Frică să rămîn gol, dezarmat... Mi-am fricţionat rapid corpul cu mîna stîngă. Sexul, despărţitura anală...

Acum fereastra era deschisă, larg deschisă...

Funiginea murdăreşte dalele, depunîndu-se ca o pojghiţă pe mochetă. Mă înăbuş sub cauciucul măştii de gaze. Un stol de păsări evadează dintr-un hangar, mai jos, într-o zbatere amplificată de pereţii metalici. Doi autostopişti aşteaptă sprijiniţi de o bornă de incendiu, cu degetul ridicat, chiar dacă nici o maşină nu străbate şoseaua. Îmi încrucişez braţele pe piept, prinzîndu-mi umerii în mîini, într-un reflex de neliniştе înfrigurată.

Ambulanţa, sau mai bine zis umbra unei ambulanţe dă colţul străzii.

Apoi capota, geamurile întunecate care-l fac pe şofer invizibil. Există oare un şofer? Ambulanţa, tot acest alb... te gîndeşti la nişte cearşafuri albe, proaspete. Adormi...

Vehiculul se opreşte în dreptul celor doi autostopişti care se strecoară imediat în spate. O pocnitură, uşile se închid. Roţile alunecă tăcute pînă la următorul deget ridicat... Unde-i duce? Sînt oare distruşi chiar în acest moment în spatele pereţilor izolaţi fonic? Infirmiere în alb, cu bice de piele... Nu, cuţite ţîşnind din acoperiş şi din planşeu, încrucişîndu-se. Asta dacă nu cumva spatele ambulanţei nu e nimic alceva decît un crematoriu mobil. Dar nu, nimeni nu ştie. Şi nu trebuie ca puştii să se lase învinşi de epidemie, înşirîndu-se de-a lungul drumurilor şi aşteptînd sosirea ambulanţelor.

Dar poate că tocmai aşa s-a/şi întîmplat adineauri? Autostopiştii erau prea departe ca să-mi pot forma o părere despre vîrsta sau sexul lor. În plus aburul acoperind sticla măştii... M-am gîndit...

M-am gîndit că mi-ar place să desfac legăturile de cauciuc care-mi strîng tîmpelele, să mă aşez, cu chipul descoperit, la masă. Să apuc tamponul de vată ce iese din trusa de prim ajutor, cutie deformată de metal pe care o mînă a aruncat-o precipitat pe masă, însemnîndu-i iremediabil suprafaţa fin cizelată şi să-l stropesc cu eter, sau cu alcool de 90°, ştergînd funiginea care îmi murdăreşte pielea. Să-mi întind braţele pe spate, întinzîndu-mi pectoralii peste oasele cuştii toracice pînă cînd va răsuna obişnuita trosnitură delicioasă undeva la nivelul vertebrelor dorsale. Acest gest relaxant e plăcut şi periculos în acelaşi timp, fiindcă oferă curba abdomenului, fără nici o protecţie, primei lame venite. Acest gest pe care, cîndva, trezindu-mă, nu-l puteam face fără să mă simt cuprins de o teamă nedefinită, aşteptîndu-mă să văd ţîşnind din talmeş balmeşul cearşafurilor mîna soţiei, strîngînd mînerul unei baionete, ţintindu-mi buricul sau coşul pieptului, pentru o eventraţie definitivă.

... Înainte de a părăsi hotelul, cu un tub de ruj de buze uitat, am scris pe peretele culoarului, cu litere strîmbe, cuvintele: „Să fim vigilenţi!".

Apoi m-am gîndit la femeia cu briciul şi mi-a venit deodată ideea că poate ea era responsabilă de masacrul cîinilor, acolo, în laborator. Cu atît mai mult, cu cît animalul zăcînd în pat semăna foarte bine cu dogul pe care-l scosesem din cuşcă, cu cîteva ore mai devreme.

Mi-am sprijinit mitraliera de zid, mulţumindu-mă să desprind din teacă sabia-baionetă regulamentară. Am împins uşa camerei, mocheta înăbuşea zgomotul paşilor mei şi ea nu m-a

auzit venind. Rămăsese imobilă, sîngele murdărindu-i furoul de nylon roz în dreptul stomacului, acolo unde îşi ştersese probabil mîinile. Umbra mea proiectîndu-se pe pat a făcut-o să tresară. Ţipătul ei mi-a sfredelit urechile, ca o sirenă de alarmă, şi i-am văzut mîna cu briciul vărgînd aerul spre gîtul meu. Dintr-o mişcare a mîinii am încercat să deviez lama, dar oţelul mi-a alunecat peste încheietură în palmă, făcînd sîngele să-mi ţîşnească pe faţă şi pe haine.

Mi-a fost frică. Înainte de a fi putut gîndi, mîinile mi se sudaseră pe mînerul baionetei, măturînd spaţiul cu un gest de cosaş. I-am atins gîtul, o rană rectilinie, profundă, iremediabilă. A căzut înainte ca o piatră. Faţa i s-a lipit de pubisul meu într-o postură obscenă şi a trebuit s-o apuc de păr, împingînd-o. În timpul mişcării, sîngele ei s-a amestecat cu al meu, ca într-un pact obscur şi etern. M-am ridicat, îmi simţeam picioarele înmuindu-se, tremurînd, m-am îndreptat spre toaletă. Licărirea trandafirie a dulapului farmaceutic dădea lucrurilor un curios aspect ireal. Am aruncat briciul în chiuvetă, luptînd împotriva silei care mă invada. Sîngele îmi năclăise furoul chiar în dreptul pîntecului. Maşinal, am tras bretelele care alunecaseră, potrivindu-mi portjartierul. M-am gîndit: „O să vărs. O să vărs". Fardul mi se scursese de pe pleoape pe obraji, şi a trebuit să-mi şterg faţa cu un prosop umed. M-am gîndit că frica nu justifica totuşi sălbăticia cu care îl omorîsem. Totuşi, înainte de a mă întoarce în cameră, am căutat briciul. Am mers spre pat, am îngenunchiat şi primul meu gest a fost să arunc un cearşaf pe fiara mutilată. În aceeaşi clipă s-a deschis uşa şi un om era gata să intre. Un militar, cu faţa ascunsă în spatele geamului unei măşti de gaze. Nu i-am văzut trăsăturile, creierul n-a avut timp să înregistreze decît nişte galoane galben-lamîie, întrerupîndu-i umerii, apoi uşa s-a închis. Coapsa mă doare, muşcătura a sfîşiat ciorapul chiar sub portjartier. Mă doare, sîngele îmi murdăreşte blana şi labele nu-mi mai pot duce corpul. N-ar fi trebuit să acţionez astfel, dar frica şi durerea mă înnebuniseră. Flăcările mai ales, şi mirosul de fum. Cînd ne-au împins în sală, instinctul m-a prevenit asupra pericolului, m-am ghemuit în spatele unui cărucior cu rufe murdare, cu botul pe labe, cu urechile pleoştite. Ceilalţi lătrau prosteşte. N-am privit măcelul. Cînd totul s-a terminat, n-am văzut decît omul, agăţat de chiuveta toaletei. Omul, cu cască şi galoane galben-lămîie. Mesteca o bomboană scoasă dintr-o cutie gri, şi, fără să vreau, am simţit saliva invadîndu-mi gura. În timp ce se privea în oglindă, am fugit pe uşa batantă. M-am întors în cuşcă. Nu voiam să mai ies, dar el a venit; m-a lovit. Ceata mă înfricoşa şi mirosurile. Îmi venea să urinez, apoi lesa s-a rupt şi am fugit înainte, drept înainte, mirosind pămîntul. M-am întors în casa oamenilor. Nu voiam să rămîn afară, nu voiam să mai văd platoul şi insula şi marea. Brusc, totul mă îngrozea. Voiam o adîncitură, o groapă, un colţ în care să mă ascund. Am lătrat din toate puterile, ca să-mi alung teama şi am mîrîit, arătîndu-mi colţii. Femelei i s-a făcut frică. Era în picioare, în faţa zidului care-i trimitea imaginea înapoi, cu una din labele de dinainte ridicată deasupra capului, iar cu cealaltă, cu un brici, îşi tăia blana de la subsuori. I-a fost frică, foarte frică. I-am simţit-o în toată fiinţa mea şi corpul ei avea mirosul fricii şi atunci am lătrat şi mai tare, să-mi învingă teama. M-a lovit cu lama, peste bot. Atunci am muşcat-o de coapsă prin furoul roz, şi limba mea i-a lins sîngele, odată cu al meu. După aceea lama, lama a alunecat printre inelele lanţului prins de lacăt şi Pierre a forţat, spunînd înjurături interzise. Am repetat cu toţii înjurăturile, rîzînd, fiindcă supraveghetoarea nu era acolo, să ne certe ca de obicei şi să spună „Fiţi cuminţi, copii, sau n-o să primiţi desertul!". Şi am intrat înăuntrul buncărului... Tunul era acolo, strălucind în penumbră, şi Pierre a spus: „Hai, cine are curaj?" şi mi s-a făcut frică. De fapt, atunci a început totul, şi n-ar fi trebuit să... Pierre a tras de pîrghiile tunului, ca să le sperie pe fetele care rămăseseră în pragul porţii, şi a trimis bomba. Aşa, fără zgomot; doar un fel de „poc!" ca o carabină cu aer comprimat. „Ce rahat! I-am dat drumul rachetei!" a spus Pierre, începînd să rîdă. Rîdeam cu toţii în hohote, fără să ştim prea bine de ce – chiar şi fetele, cărora de obicei le e frică de orice. Chiar după aceea, radarul a făcut „tut-tut-tut" şi o voce ciudată, ca de maşină, a spus: „Obiectiv atins. Nava adversă deteriorată se află la 3 mile spre nord". Apoi: „Contraatac inamic. Val de rachete în picaj deasupra insulei. Branşaţi dispozitivul de interceptare". Noi habar n-aveam ce-i ăla dispozitiv de interceptare şi, imediat, rachetele au început să bubuie în aer, chiar deasupra noastră. BUM!! BUM!!... Şi o ceaţă ciudată, ca de funigine, a început să cadă de sus. Uitîndu-ne prin ferestruică, am văzut oamenii plecînd cu vapoarele. Dar nu erau vapoare pentru toată lumea, aşa că unii au rămas. Pierre i-a dat drumul la radio. „Fii atent la santinele!" a strigat o fată, dar n-a ascultat-o nimeni. Santinelele sînt cu toţii nişte proşti, de altfel le e şi frică de noi, o vede oricine. Radioul a pîrîit, apoi o voce a spus: „... sondele detectoare, după analize, sînt în măsură să afirme că ne găsim în prezenţa unui gaz ce acţionează asupra creierului, şi a cărui acţiune se manifestă prin simptome de agorafobie acută. În consecinţă, echipaţi-vă măştile cu filtru A2 şi B3 galben, în caz că...". Apoi n-am mai ascultat. Ştiam ce înseamnă agorafobie, auzindu-i într-una pe doctori vorbind între ei: „... frica de spaţii largi, panica în faţa întinderilor deschise".

„Gazul agorafobic e un gaz de invazie, explică Jean-Jacques, toată lumea aleargă să se închidă în WC-uri şi după aia pifanii n-au decît să debarce, aruncînd în aer găurile unde se ascund gazaţii! Deşteaptă chestie, nu?..."

Deşteaptă da, dar asta nu ne privea pe noi. Cum injecţiile cu ser au ca efect secundar dezvoltarea unei tendinţe spre claustrofobie, gazul n-a făcut decît să compenseze. Dintr-o dată, eram normali! Bum!!... şi nu mai aveam nimic.

„O s-o facem lată!" strigă Pierre, şi-am plecat la plimbare. În unele locuri erau cadavre, animale şi chiar, uneori, oameni. Alergici, cu siguranţă, cărora gazul le lua tot părul, năpîrlindu-i. „Alopecie" explică iar Jean–Jacques, care trage mereu cu urechea la pălăvrăgelile medicilor.

Atunci am greşit, omorînd toţi cîinii – i-am scos din cuşti, ducîndu-i la laborator. S-au lăsat duşi; a fost uşor, căci ştiau deja drumul.

A fost cu adevărat o mare greşeală, dar ne înflăcărasem şi în plus doctorii se ascunseseră, crezîndu-ne închişi, iar noi ne săturasem de testele proiective, de injecţiile de cuplare... Ne săturasem să tot facem analize... şi serul şi prelevările de sînge şi transfuziile „adaptate"... „Dă-i sîngele tău unui cîine, iar el ţi-l va da pe-al său" etc...

Se umpluse paharul!

Pierre şi ceilalţi au început să distrugă totul şi să omoare cîinii. L-am văzut pe-al meu, un dog german, alergînd să se ascundă în spatele unui căruţ cu rufe, dar n-am spus nimic. Nu l-am pîrît, ne schimbasem atîta sîngele încît eram aproape ca nişte fraţi... Ca la Indieni.

Apoi... Apoi, merg pe drum. Am senzaţia că se întîmplă ceva, dar nu ştiu ce. Ceaţa e din ce în ce mai deasă, şi m-am rătăcit de ceilalţi. Ambulanţele încep să străbată insula, căutîndu-ne. Gărzile povestesc mereu că ambulanţele sînt pline de tipi care te omoară cînd te urci, sau de cuţite, sau de lucruri din astea, dar vor doar să ne sperie, fiindcă de fapt le e frică de noi, puştii. Îi înspăimîntă să ne vadă rezistînd ore întregi cu capul în soare, fără să ne temem de arsuri... Cînd, de fapt şi asta nu e decît unul din efectele secundare ale serului, ca şi tendinţa spre claustrofobie şi alte chestii mai mărunte... Dar gardienii sînt nişte proşti, poate chiar puţini debili. „Tocmai de aia şi sînt gardieni!" spunea mereu Jean-Jacques, şi poate că ei cred cu adevărat în poveştile lor cu ambulanţe-bau-bau? Oricum, toată ziua rod porcăriile alea de tranchilizante învelite în hîrtie gri – şi asta nu prea cred că le dezvoltă creierul!...

E o ambulaţă pe drum, o să-i fac semn, mi-e foame şi... TÎMPITUL! DERAPEAZĂ! O să mă agaţe, Dumnezeule! Farul, ca un ochi deschis. Parasocul îmi loveşte picioarele – şi alunec sub capotă. Mă doare, mîna se tîrîie pe asfalt şi toată pielea se duce dracului. Jupuită, mîna se întinde roşu. Am braţul drept prins, cu celălalt strîng frîna de mînă, dar e prea tîrziu. Capul pocneşte parbrizul, care se sparge. Sîngele îmi picură de pe arcadă pe obraz, pe barbă... Puştiul e dedesubt. N-am putut să-l evit, ceaţa asta nenorocită umezeşte drumul şi mizeria asta de ambulanţă are pneurile roase. Le-am spus celor de la garaj, dar ce, te-aude cineva? Ar fi trebuit să-mi pun centura de siguranţă, dar după 30 de ani de experienţă în spatele volanului nu-ţi mai schimbi năravurile. Portiera se deschide. Puştiul e acolo, culcat, cu gura larg deschisă. Încerc să-l

curvă de viață! mi-e rău... nu se mai mișcă. Îmi trebuie ajutoare. La capătul străzii e o căldire, abia ghicită în ceață. Alerg și intru. Nimeni jos. Urc, o cameră, două,... Aici, iată-l. Un tip cu o cască. Un militar, umeri întrerupți de gaoane galben-lămîie, ținînd în mînă o baionetă însîngerată – și-ntre picioare, o fată în furou roz, cu gîtul tăiat. Țeapănă de moartă. În spate e un cîine în pat, dar nu sînt sigur. Tipul face un pas, o să mă atace cu siguranță, ca pe fată! Trebuie să fac ceva! Sar, îi prind încheietura, dar îmi scapă. E deja rănit, și sîngele meu îl stropește, amestecîndu-se cu al lui. O să-l... Prea tîrziu, CE PROSTIE!! aioneta mi s-a înfipt în burtă pînă la prăsele. nu mă doare încă, dar n-o să mai dureze mult, o știu, mi s-a mai întîmplat odată, în Algeria. Ce de lucruri pot să-ți treacă prin minte!... Cad în genunchi între cele două corpuri, femeia în furou de nylon și infirmierul bărbos care a căzut fără zgomot, cu ochii dați peste cap, pierduți parcă în căutarea unor amintiri îndepărtate. Rămîn așa, zdrobit, o oră, poate două...

După aceea... După aceea, mi-am potrivit cască pe cap, am încercat să curăț cămașa mînjită, și galoanele...

Am ieșit din hotel, utiînd mitraliera rezemată de zid. Apoi...

Arn Silverko apasă butonul de oprire al magentofonului, și banda încetă să se mai deruleze între cele două bobine. Sala, prost luminată, rămîne pe jumătate cufundată în întuneric. Și tocmai în această jumătate își trăseseră scaunele cei doi tipi de la comisia de anchetă, lăsîndu-l singur cu magnetofonul, în plină lumină. „vechi truc de copi" gîndi Arn.

– Ne-ați putea explica, doctore...? șuieră o voce pierdută în penumbră. Arn își drese glasul, ca de fiecare dată cînd trebuia să vorbească în public.

– Această înregistrare conține totalitatea declarațiilor locotenentului Georges Willoc, luate la cîteav ore după ce a fost arestat. Ați remarcat probabil că, de fiecare dată cînd, cu ocazia unei crime sau a unei morți, sîngele agresorului și cel al victimei se amestecă, agresorul pare să fi moștenit gîndurile muribundului, și mai ales ultimele sale impresii. Astfel se formează un lanț, care poate duce astfel la acumularea gîndurilor și simțurilor celor mai diferiți indivizi, urcînd înapoi pînă la sursa inițială, la conflictul inițial. La asta lucram pe insulă, înainte de regretabilul incident provocat de copii...

O voce rîse batjocoritor...

– Numiți „incident" atacul asupra unei nave escortă în timpul misiunii?

Arn se prefăcu că nu aude întreruperea.

– Centrul de Comunicații experimentale încearcă acum, prin intermediul unui ser încă nepus la punct, să stabilească o legătură mentală între 2 ființe supuse în prealabil unui transfer de sînge... Lucram în principal cu copii – orfani – și cîini. În ultimul timp, am obținut rezultate foarte satisfăcătoare. Unii copii au reușit ceea ce numim noi operația de cuplare... vreu să spun prin asta că au văzut prin ochii cîinelui, au mirosit prin nările lui. Închiși în celulele oarbe din subsolul Centrului, ei au recepționat perfect impresiile vizuale ale cîinelui care se plimba pe plajă, „gîndurile" lui, și e apropae sigur că animalul primea, Și El, senzațiile copilului. Vreau să spun că ne aflăm în prezența unei telepatii perfecte, obținută prin intermediul chimioterapiei, o telepatie în fiole, care nu are nevoie de nici un „talent" prealabil al subiecților tratați. Eu sînt celălalt, dar celalalt este în mine, și cu toate astea rămîne conștient de identitățile noastre particulare. Puteam ajunge astfel la o adevărată legătură între creier, de-acum înainte senzația cea mai intimă putînd fi transmisă și resimțită de interlocutor. Nu vor mai exista lucruri intraductibile, inexepimabile. Asta s-a întîmplat în cazul lui Georges Willoc. Serul comunicației transmițîndu-se de la un individ la altul, el a perceput, în mod temporar și estompat, unele infromații pe cale de a fi șterse, deoarece emițătorii lor erau în pragul morții.

Picioare zgîrîie cimentul, apoi o voce repetă, gînditor:

– Totala libertate de comunicare? Evident, din punct de vedere tactic, aplicațiile unui asemenea procedeu... Nu va mai fi nevoie de emițătoare radio, nu va mai exista riscul de a fi reperat prin goniometrie, iar interogatoriile...

– Comunicarea totală! întări Ar.

Simți că era pe drumul cel bun; orfani și cîini se vor găsi întotdeauna, numai aprobarea și sprijinul Statului rămîneau indispensabile...

Povestire de Serge Brussolo, apărută inițial în magazinul „Espaces-temps", și în volum în 1985 – „Vue en coupe d'une ville malade" în colecția „Présence du futur" a editurii Denoel.

Traducere Eduard PANDELE

România ocupă locul patru în Europa în ceea ce privește FANDOMUL, declară președintele Asociației Europene de Science – Fiction

Bridget Wilkinson

Rep – Iată că bridget Wilkinson se află din nou în România, din nou printre sefiștii români. Bridget ce te aduce din nou printre noi?

BW – Mă aflu în România pentru a afla noutăți în legătură cu Congresul de la Timișoara și despre ceea ce societățile fac pentru a realiza Eurocon-ul de anul viitor din mai și pentru a nu se mai întîmpla ceea ce s-a întîmplat în 1991 și de aceea am venit: pentru a vedea ceea ce face, pentru aranjarea programului.

Rep – Ce invitați și-au anunțat participarea la euROcon pînă acum?

BW – Nu prea știu exact. John Brunner speră să vină și cred că și Joe Haldeman, dar nu pot ști exact dacă se va întîmpla așa, nu am prea multe informații, dar știu că mulți tineri scriitori și-au exprimat dorința de a veni.

Rep. – Ai afirmat că România este pe locul patru în lume în ceea ce privește fandomul

BW – Da, fandomul românesc este foarte puternic în comparație cu altele din lume, e foarte diferit organizaat; și fandomul american este foarte puternic, dar e foarte, foarte amorf și în mod paradoxal, în America nu există contacte între scriitorii profesioniști și fani tineri, pe cînd aici situația este cu totul alta și acest lucru s-a văzut foarte bine la helicon-euroconul de anul trecut din Jersey, iar „Jurnalul SF" este singurul săptămînal de science fiction din lume, iar, singurul program în întregime dedicat sf-ului este în America, dar nu este pe o rețea națională, ci regională; iată ceea ce dovedește că românii sînt „speciali".

Rep. – Crezi că o unificare a mișcării la nivel european este necesară sau nu? Mă refer la existența a mai multor asociații sau a uneia singure.

BW. – În mod cert aș prefera existența a mai multor organizații care să aibă contacte unele cu altele, dar mă tem de faptul că unele vor rămîne izolate complet ceea ce-ar fi foarte rău și pentru fondomurile respective, dar și pentru simplii consumatori.

Rep. – Ce importanță are euROcon-ul de la Timișoara pentru fandomul românesc?

BW – E o ocazie pentru a întîlni prietenii, pentru a cunoaște creatorii de science fiction din întreaga Europă.

Rep. – Ce părere ai despre această revistă?

BW – Despre JURNALUL SF?

Rep. – În Anglia există așa ceva?

BW – Nu și după cîte știu eu nici în lume...

Rep – Da, e singurul din Europa...

BW – Nu din Europa, e singurul din lume, nu numai în Europa, ci în lume. În estul Europei e foarte greu pentru fanii sf-ului; în Vest avem multe cărți ceea ce-i face pe oameni să cumpere cărți, bineînțeles că și revistele sînt cumpărate, dar mult mai puțin, iar dacă ar fi vorba de un săptămînal nu cred că s-ar vinde deloc, de aceea revistele apar o dată pe lună sau chiar la interval de mai multe luni și nu săptămînal cînd am fost în Franța și am spus – la Convenția SF-ului Francez – că JURNALUL SF apare în mai multe mii de exemplare în **fiecare săptămînă** mi s-a spus „Glumești!", am spus: „Nu, cred că aproape șapte mii de exemplare pe săptămînă!", „Dar cum de este posibil, trebuie să fie nebuni!"; le-am spus: „Acolo situația este diferită, cărțile costă destul de mult, iar oamenilor le place să citească povestiri de science fiction și atunci cumăpra reviste, chiar dacă e vorba de una săptămînală.

Rep. – Mulțumesc foarte mult.

Au consemnat Adrian BĂNUȚĂ și Sorin REPANOVICI

alien III

Un film difuzat de

ROMANIA FILM

TWENTIETH CENTURY FOX

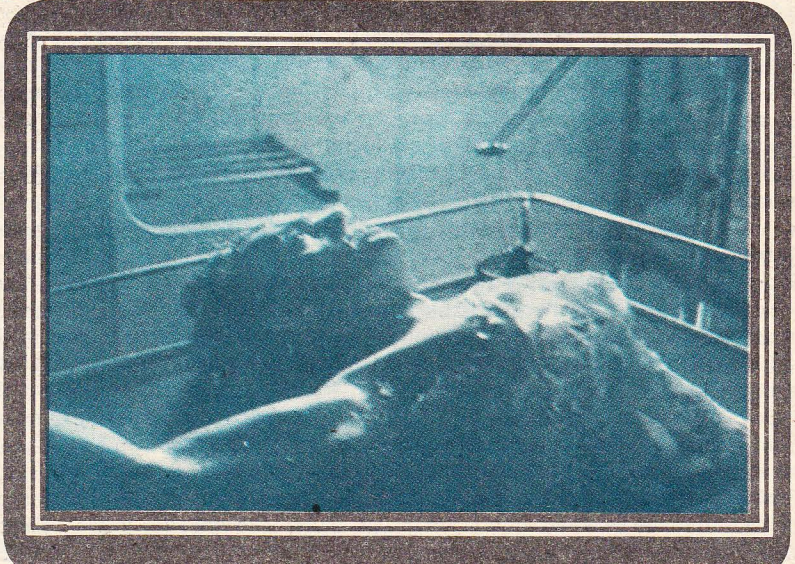

ALIEN III

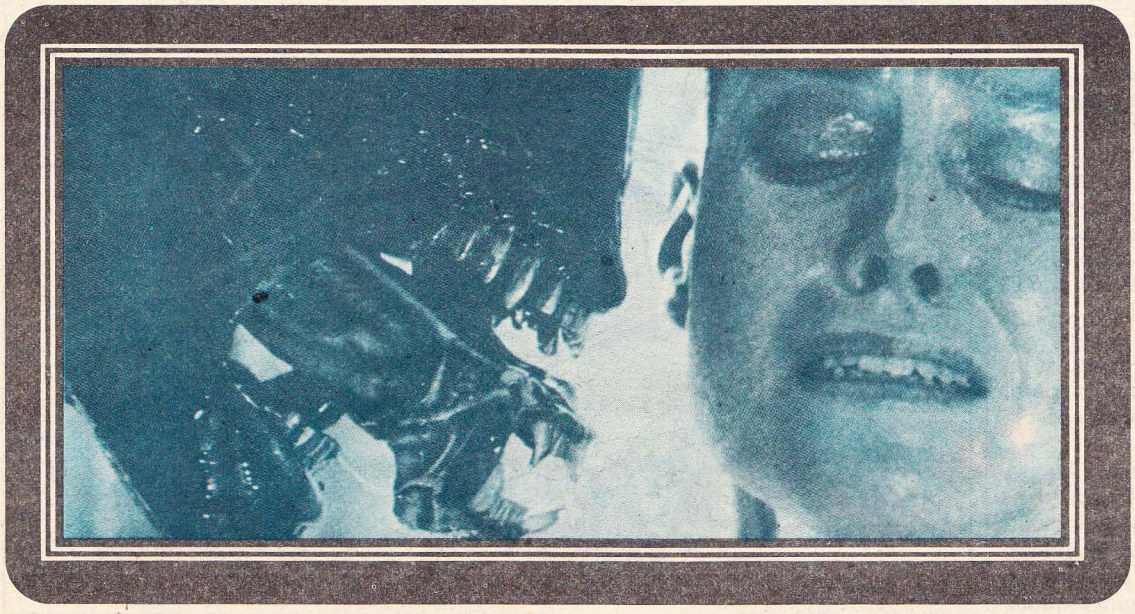

Regia
David Fincher
In rolurile principale
SIGOURNEY WEAVER
CHARLES DANCE
CHARLES S. DUTTON
Efecte speciale -
ROBERT
şi
DENNIS SKOTAK

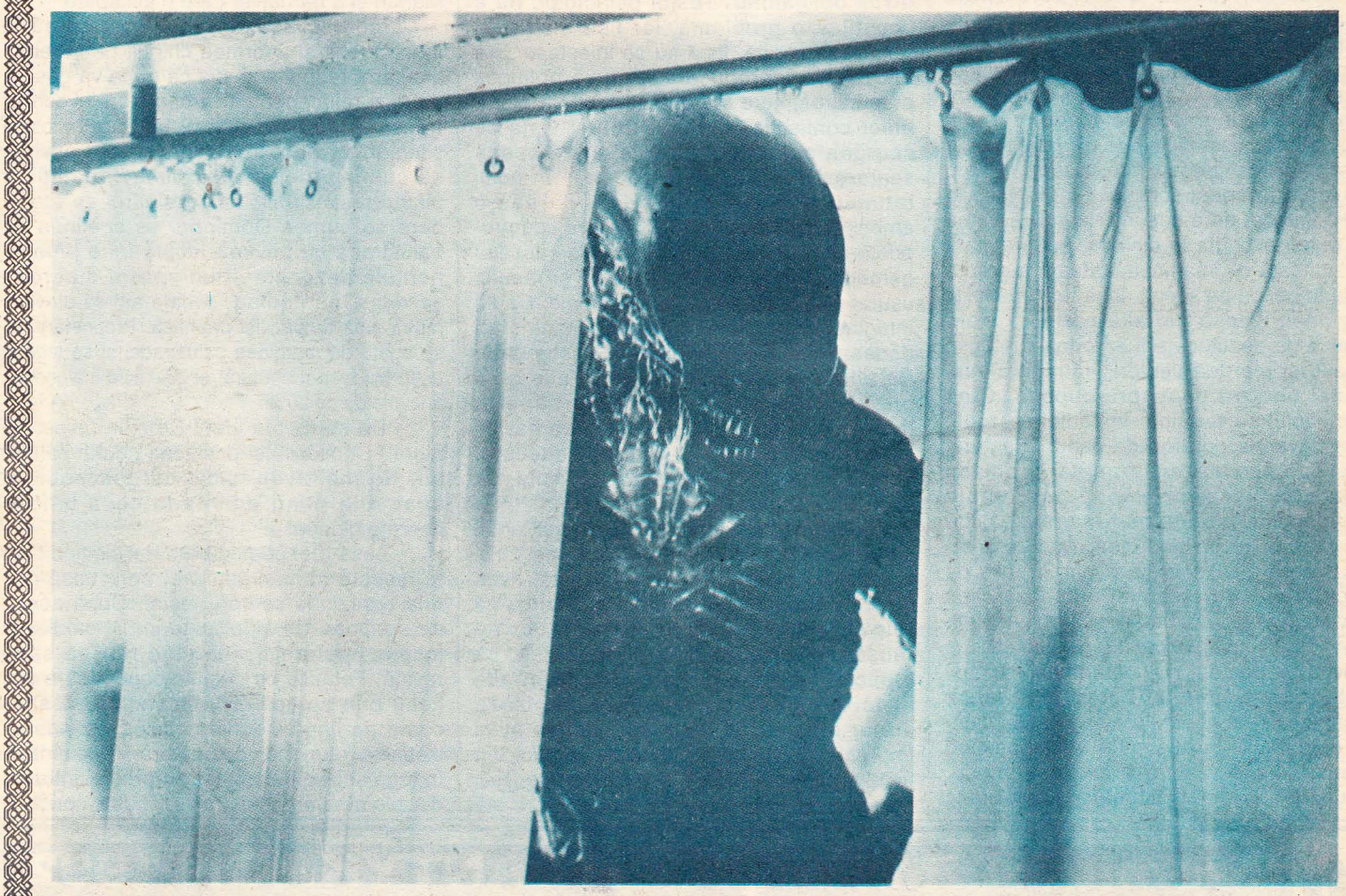

Adrian Ionescu

EUCARIONUL

Revedea orașul răvășit după explozii, preoții întunecați ai Eucarionului și retrăia cu voluptate spaima ultimului pas pînă la ieșire, cînd scîndurile putrede ale scării scîrțîiau ca un vaiet sugrumat de durere. Apoi proprietăreasa apărea în pragul ușii. Stăteau la parter și nu rata ocazia de a-și expune chipul buhăit, marcat de cearcănele tăioase. Domingo o blestema în gînd. Pentru că atunci se numea Domingo.

– Ah, tinere domn! miorlăia matroana dîndu-și ochii peste cap, întinzîndu-și rujul ca o rană proaspătă de la o ureche la cealaltă. Încerca să o depășească în viteză, dar bătrîna reușea întotdeauna să-l prindă de braț și să-l apropie de pieptul ei.

Miroasea a transpirație, a spermă, a băutură și a tutun prost. De ce nu treci într-o seară pe la mine? Sînt atît de singură! spunea, aruncîdu-i o privire bovină ce voia să însemne o promisiune.

– Nu am timp, doamnă, Marion, bîiguia smulgîndu-se din încleștare. Nu am timp, poate data viitoare, spunea, stăpînindu-se cu greutate să nu vomite. Ajuns în stradă, se liniștea doar cînd auzea ușa de la intrare închizîndu-se. Ar fi trebuit să anunțe preoții, însă știa că ar fi fost inutil. Bătrîna Marion era mai cunoscută decît perceptele Eucarionului. Cinzeci la sută din bărbații vîrstnici ai orășelului trecuseră printre coapsele ei și arestarea nu ar fi fost deloc o chestiune simplă. Își privea ceasul cu neîncredere, îngrijorat la gîndul că ar fi putut întîrzia, deși niciodată nu întîrziase la un spectacol. Ajungea întotdeauna la timp înainte de ridicarea cortinei. Se ghemuia în fotoliu inundat de o bucurie lăuntrică ce nu și-o putea exprima în cuvinte. Apoi retina îi era inundată de imaginea statuară a grupului de femei de pe scenă. Însă fericirea lui și a celorlalți venea din altă parte. O stare extatică de beatitudine îi amorțea simțurile. Timpul își pierdea vectorii, rămînînd suspendat undeva deasupra cupolei. Cînd spectacolul se termina, impactul cu realitatea devenea dureros de aspru. Pastorul urcat pe scena transformată în amvon enunța cu voce monotonă perceptele Eucarionului. Însă el nu-l mai auzea, de cele mai multe ori adormea. Apoi intervenea uitarea. Știa doar că acolo, în sala de spectacole, trăia cele mai frumoase clipe din viața lui. Ar fi vrut să-și păstreze amintirile ca pe bijuterii, în cutiuțe de catifea sub cheie. Dar trecutul nu-i aparținea, nu mai exista, ca și cum nu ar fi trăit. A încercat să-și noteze experiențele avute. Însă cuvintele erau rostite încet și nu le înțelegea cînd încerca să-și recupereze ce-i aparținuse. Într-una din zile, de la laboratorul de sinteză

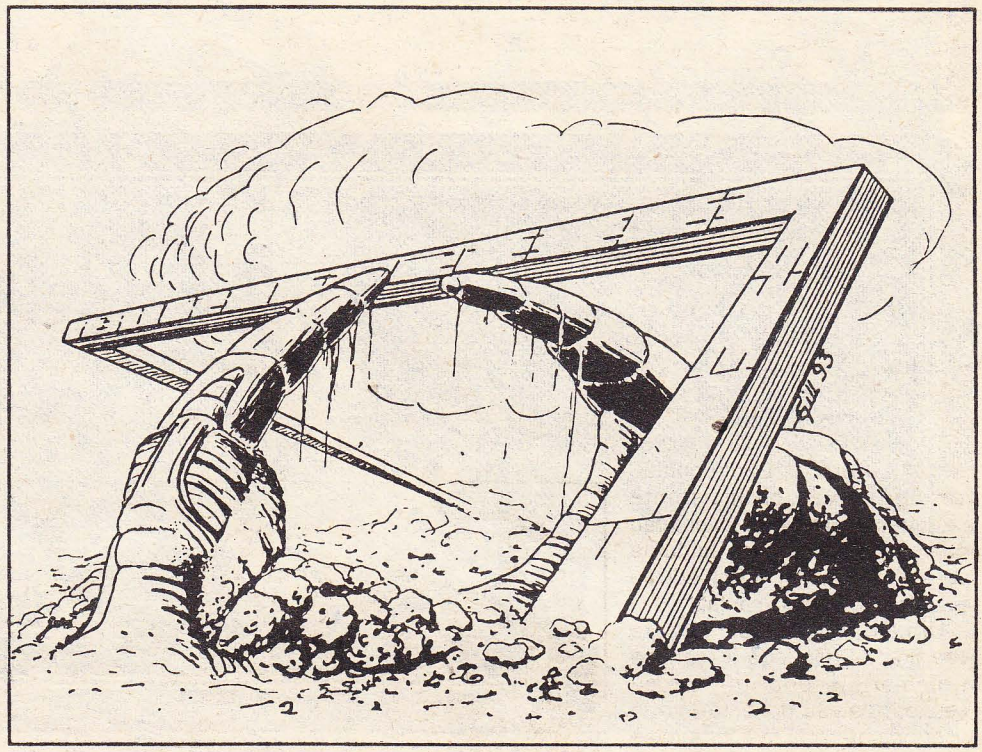

unde lucra, a fost chemat la direcție pentru testul obligatoriu. Testul psihologic nu a constituit o problemă, iar fișa medicală rămăsese curată. Încă nu se infestase. Era apt pentru reproducere. Refuză politicos propunerea, spre marea satisfacție a membrilor comisiei. Asta era, în rest viața se scurgea monoton. Cînd ajungea acasă seara ezita înainte de a pătrunde în holul întunecos. Scările putrede îi păreau o amenințare. Se descălța și dinspre ușa proprietăresei, de cele mai multe ori se auzeau gemete. Pășea cîte două trepte și răsufla ușurat cînd ajungea în fața ușii sale. Căuta înfrigurat cheia, intra, aprindea lumina și își dădea drumul pe canapeaua desfundată. Pe unul din pereții înnegriți un afiș cu o cromatică dinamică ocupa aproape în întregime spațiul. Un deget descărnat se ațintea spre privitor și o hîrcă deasupra, hohotea din orbitele goale. Dedesubt, un text: „Eu sînt femeia, iubește-mă!"

Era conștient că textul era idiot, însă schimbările bruște de tonuri cromatice, cît și receptarea directă, aproape violentă, avea ceva hipnotic. Se culca apoi și încerca să reînvie atmosfera spectacolelor, dar nu reușea. Auzise că oamenii pot visa, că atunci cînd dorm pot să trăiască în altă lume. Își dorea cu disperare să viseze măcar o dată. Din ce în ce mai des avea impresia că viața seamănă cu pustiul din jurul unei oaze care se stinge treptat. Uneori se surprindea încercînd să găsească o justificare comportării bătrînei Marion și a bărbaților care o acceptau.

Gîndurile acestea însă încerca să le îndepărteze și adormea chinuit de întrebări ale căror răspunsuri știa că nu le va găsi. A doua zi reîncepea calvarul coborîrii vechilor trepte. Proprietăreasa îl aștepta la baza scărilor, iar decolteul generos lăsa privirea să cuprindă lejer, sînii puhavi, pătați de pistrui roșiatici. Domingo, tînărul de atunci care se numea Domingo, se sprijinea de balustradă cu privirea înfiptă între proeminențele dezgolite și un spasm dureros i se ridica pe esofag. „Odată am să strivesc mutra asta tîmpă", își promitea. Proprietăreasa se agăța de marginea balustradei și se legăna ușor. Mirosea a băutură și cuvintele îi alunecau anevoie de pe buze.

– De ce nu mă vrei? Crezi în tîmpeniile ălora? Dobitocii! Își desfăcea șnurul halatului. Nu mai avea nimic de dedesubt iar coapsele pline aminteau ceva dintr-o tinerețe glorioasă.

– Lasă-mă! gemea bărbatul simțind cum îi țîșnește transpirația prin pori. Lasă-mă! urla repezindu-se spre ieșire. După aceea se sprijinea de zidul exterior al căldirii și inspira puternic pînă cînd reușea să-și revină. Femeile cu chipul acoperit care treceau prin apropiere-îl făceau să se strecoare pe lîngă zidurile caselor, oprindu-se instinctiv atunci cînd o umbră învesmîntată în togă și glugă ascuțită se apropia. Într-una din zile cînd era mai prost dispus ca oricînd,

la intersecţia străzii sale cu bulevardul, o siluetă învesmîntată în negru îi ieşi brusc în faţă.

– Rigsthing! şopti o voce care îi părea cunoscută. Ris de ce fugi de mine?

– Nu te cunosc, bolborosi el privind în altă parte, şi nu mă numesc Rigsthing.

– Te numeşti Rigsthing şi ai promis că te întorci, îţi aminteşti? Domingo se concentră şi vag păru să-şi reamintească vocea. Căută cu febrilitate prin amintiri şi pentru prima oară realiză că parcă nici nu trăise pînă atunci. Amintirile sale se rezumau la cele cîteva spctacole vizionate anual. Parcă nici nu existase.

– Priveşte Ris, spuse femeia ridicîndu-şi pentru o clipă voalul negru ce îi acoperea chipul . Imaginea spectacolelor îl copleşi dintr-o dată. Retrăi din nou aceleaşi sentimente cu o intensitatea mult mai mare.

– Am să te caut, promise femeia, să nu uiţi asta. Apoi se îndepărtă, dispărînd printre ruinele cladirilor.

Cu nelinişte şi curiozitate, înfrîngîndu-şi repulsia, mai multe zile la rînd, riscînd să fie arestat de preoţii Eucarionului, Domingo privea cu insistenţă rarele trecătoare ce se aventurau noaptea pe străzi. Însă faldurile negre ale voalurilor îl împiedicau să regăsească chipul căutat.

Următorul spectacol la care avea dreptul prin lege îi readuse în memorie scena întîlnirii cu necunoscuta. Se proiectă într-un decor pe care nu-l mai încercase şi pentru prima oară aspiraţiile sale erotice nu mai erau aceleaşi.

Din ce în ce mai des îl încerca sentimentul zădărniciei şi toate zilele semănau între ele, iar nopţile încerca să-şi amintească cine era, să se gîndească la viitorul care nu îl preocupase pînă în acel moment.

Într-una din nopţi însă, alerga pe cîmpul roşiatic şi un cer roişatic spînzura deasupra, iar departe în faţă, cerul se unea cu pămîntul într-o dungă sîngerie. Alerga pe cîmpul ce părea să nu se mai termine, şi iarba aspră, tăioasă îi străpungea tălpile ieşind prin gleznă, străbătînd-o cu uşurinţă, sfîrtecîndu-i carnea ce refuza să sîngereze. Alerga mereu mai departe spre orizont, chinuindu-şi trupul, iar cele cîteva trenţe ce atîrnau pe umerii săi erau de mult putrezite. Noaptea se culca în praful roşiatic ce îl acoperea ca o binecuvîntare. Cînd soarele roşu al dimineţii îşi întindea braţele de foc pe cerul senin, se trezea şi începea din nou să alerge spre orizont. A alergat aşa cale de mai multe zile pînă cînd dunga sîngerie a orizontului începu să se contureze din ce în ce mai clar şi o siluetă întunecată părea să-l aştepte. Cu fiecare pas pe care îl făcea acea siluetă călare, părea să crească în dimensiuni. Cînd în sfîrşit ajunse la picioarele călăreţului, o voce ca un dangăt îi explodă în minte.

– Te aşteptam, spunea călăreţul, al cărui creştet se pierdea printre nori. Apoi lancea acestuia coborî, îi atinse pieptul şi fandă. Se simţi străpuns de vîrful metalic, după aceea lancea se ridică şi el alunecă pe lemnul lustruit. Urca aşa înfipt în arma necunoscutului pînă cînd ajunse la nivelul feţei acestuia, mai exact acolo unde ar fi trebuit să fie faţa, era o placă metalică lustruită ce reflecta amurgul.

– Te aştept de mult, spuse călăreţul, să mergem. Struni hăţurile şi calul sări peste dunga orizontului urcînd pe dalele transparente ale cerului. Uitîndu-se la scutul strălucitor ce ascundea faţa străinului, Domingo se înfioră de groază. Constată că nu avea chip. Îşi privi mîinile dar nu le zărea. Trenţele ce îl acoperiseră alunecau de pe el iar atît cît cuprindea cu privirea din propriul trup nu mai era nimic vizibil. Încercă să-şi domine spaima întrebîndu-se dacă fusese vreodată altfel dar nu-şi amintea. Încercă să-şi aducă aminte de propriul nume însă nu reuşi. Nu reuşi să afle ce căuta acolo şi de unde venea. Dedesubt, pămîntul devenea din ce în ce mai mic.

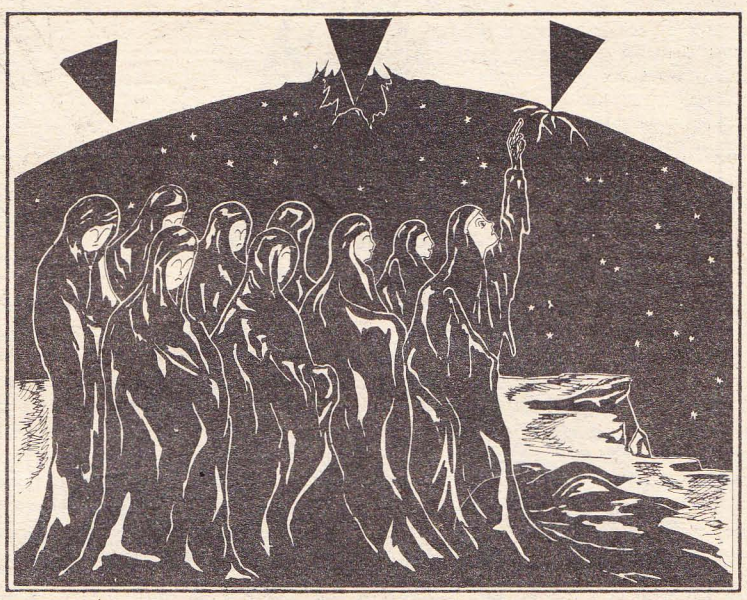

Debut – Duma ADRIAN (22 ani)

Fu lăsat lîngă o împrejmuire ce părea din piatră. Călăreţul intră în incintă iar în urma lui porţile masive ferecate în fier, se închiseră.

Adormi refuzînd să-şi mai pună întrebări. Cînd se trezi, era acoperit de umbra înaltă a unui cavaler în armură.

– O vei aduce înapoi, tună vocea acestuia aruncînd din braţe o sferă transparentă care sparse bolta şi lăsînd în urmă o dungă alburie, se prăbuşi spre pămînt. Domingo se apropie de locul impactului şi fu absorbit. Se găsea într-un oraş mare cu o circulaţie intensă. Oamenii grăbiţi treceau pe lîngă el ori direct prin el, iar alături, sfera care păruse că l-a aşteptat începu să se rostogolească prin mulţime. Ieşi pe carosabil şi lovi o maşină ce plutea la mică înălţime. Maşina explodă. În mijlocul flăcărilor, parcă mulţumită de rezultat, sfera se legăna încet. Domingo o prinse în braţe, apoi urcă spre boltă. Depuse sfera la picioarele cavalerului care o ridică fără nici un cuvînt şi intră la adăpostul zidurilor. A doua zi Domingo urmă din nou sfera care lovi mai mulţi oameni. Înainte de a muri, oamenii îl zăreau şi faţa lor îngrozită îi spunea că trebuie să arate înspăimîntător. Uitase de cînd efectua ritualul aducerii sferei, însă reuşise să înţeleagă că acesta provoacă moarte şi nenorocire. Ucidea copii, femei, bărbaţi, provoacă taifunuri, cutremure şi mereu cavalerul o arunca mai departe, cu mai multă furie.

Într-una din zile, Domingo avu revelaţia că recunoaşte străzile unuia dintre oraşe. Recunoştea clădirile distruse, cerşetorii şi preoţii Eucarionului, îşi aminti de toate acestea ca existente într-o viaţă anterioară, însă nu ştia exact în ce timp şi care fusese rolul său acolo. Sfera se năpusti spre podul suspendat ce lega malurile rîului. Podul se prăbuşi şi o mulţime de oameni pieiră.

De atunci începu din ce în ce mai des să-şi pună întrebări, pînă cînd un chip luminos de femeie îi străluci în memorie. Era chipul necunoscutei care îşi dezvelise faţa într-o dimineaţă cenuşie, cînd ceva a părut să se schimbe în destinul său.

Au trecut mai multe zile şi mai multe nopţi în care Domingo deveni conştient de absurditatea situaţiei în care se găsea.

Un plan de evadare i se înfiripă în minte. Nu a trebuit să aştepte mult pînă cînd sfera coborî din nou în oraşul pe care Domingo îl recunoscuse. Sfera se mai rotea nehotărîtă cînd el începu să alerge spre casa pe care o recunoscuse în depărtare. Privi o singură dată în urmă şi văzu sfera care se hotărîse în sfîrşit şi îl urmărea. Tăcu vreo două ocoluri, însă nu mai exista nici o îndoială, următoare victimă avea să fie el. Alerga cu disperare şi amintirile cele care mai dăinuiau în memoria sa erau din ce în ce mai clare. Ajunse doar să deschidă uşa casei. Femeia care tocmai voia să urce scările se întoarse şi Domingo o recunoscu era cea pe care o căutase atîta timp. Mai apucă să-i vadă faţa schimonosită de spaimă şi sfera care alunecînd pe lînga el o lovi cu violenţă.

Cînd se trezi îi trebuiră cîteva momente să realizeze că ceea ce trăise fusese un vis. Visase cu adevărat, chiar dacă era un coşmar, pustiul propriei existenţe suferea o oarecare variaţie.

Dimineaţa, bătrîna Marion îl aştepta în capătul scărilor. Părea înspăimîntată.

– S-a prăbuşit podul de peste rîu, spuse, au murit mulţi oameni.

Imaginile ca nişte şerpi se încolăceau pe stîlpul de la intrare ce susţinea bolta semisferică a clădirii. Corespondentul său se afla de partea cealaltă şi împreună întregeau arhitectura clădiri. Domingo ezitase mult pînă se hotărîse să intre.

– Bine ai venit, spuse o voce metalică ce părea să vină de pretutindeni. Ce ai de vînzare?

– Un vis.

– Așează-te, spuse aceeași voce. În semiobscuritatea încăperii putea fi zărit un fotoliu deasupra căruia o cască strălucitoare suspendată de un suport mobil, cobora ori urca funcție de înălțimea ofertantului. Domingo se așeză, în față se aprinse palid un ecran. Ca o părere coborî casca conturîndu-i creștetul. Domingo se concentră și ecranul pîlpîi roșu. Apăru cîmpul, el și imensitatea orizontului. Refăcu din nou drumul neliniștii sale și la sfîrșit insistă păstrînd aprinsă pe ecran ultima imagine a femeii. De fapt pentru asta venise. Voia să vadă nu doar să-și reamintească acel chip care-i bîntuia gîndurile. Cîteva secunde, undeva în măruntaiele unei mașini specializată pentru astfel de operații, visul său era analizat catalogat și evaluat. Apoi îi va fi șters din memorie și tranferat ca o experiență suplimentară celui care ar fi oferit mai mult, celui care și-ar fi permis să trăiască mai multe amintiri. Tranferul era ilegal, însă tacit, oficialitățile acceptau astfel de tranzacții de care profitau cu propritate. Domingo era însă hotărît să nu renunțe la acel unic punct de referință în monotonia de fiecare zi.

I se propuse o sumă substanțială pentru a renunța la amintirea visului. Refuză. Se supralicită. Refuză din nou.

– Poate reveniți, spuse vocea metalică, noi vă așteptăm.

Domingo părăsi clădirea cu o ușoară satisfacție pe care nu și-o putea expica. Trecuseră mai multe zile de la întîlnirea care schimbase echilibrul fragil al existenței cotidiene a celui ce atunci se numea Domingo și care tot mai des era cuprins de nostalgia unei posibile revederi. Într-una din seri cînd radioul difuza ultimele știri prin care era anunțată prinderea și execuția unor perechi concubine, tînărul simți impetuos nevoia să iasă în stradă. Nicicînd nu mai simțise o astfel de chemare. Odată trecut coșmarul treptelor, ajuns afară, scrută întunericul în speranța unei revelații. De undeva, de lîngă zidul lateral, ascunsă în glugă, o voce cunoscută îl chemă încetișor.

– Ris, Ris! am venit. De acum nu ne vom mai despărți.

– Cine ești? bîigui bărbatul.

– Onda, Ris. Onda, iubitule, hai să urcăm.

– Dar Eucarionul?

– E o prostie, Ris. Haidem.

Scările scîrțîiau sfredelind întunericul. Bătrîna Marion ieși în prag. Privi tulbure spre cei doi.

– De ce nu mă vrei? scînci femeia. Domingo rămăsese neclintit așteptînd următoarea reacție a bătrînei. Știa că încălcase una din regulile de bază ce mențineau echilibrul societății și putea fi pedepsit. Onda își dezvelise fața și privea țintă în ochii proprietăresei care înghețase cu mîna ridicată.

– Vei uita totul, spuse Onda.

– Voi uita totul, repetă mecanic bătrîna, retrăgîndu-se de-andăratelea spre ușa rămasă deschisă.

Ajuns în micul său apartament, Domingo remarcă pentru prima oară urîțenia locuinței. Onda își aruncă voalul ce îi ascundea chipul.

– De ce m-ai părăsit, Ris? Oare nu am fost fericiți împreună? întrebă. Bărbatul își plecă învins capul, amintirea unor îmbrățișări fierbinți își făcea loc în memoria sa.

– Cine sînt eu, Onda? întrebă.

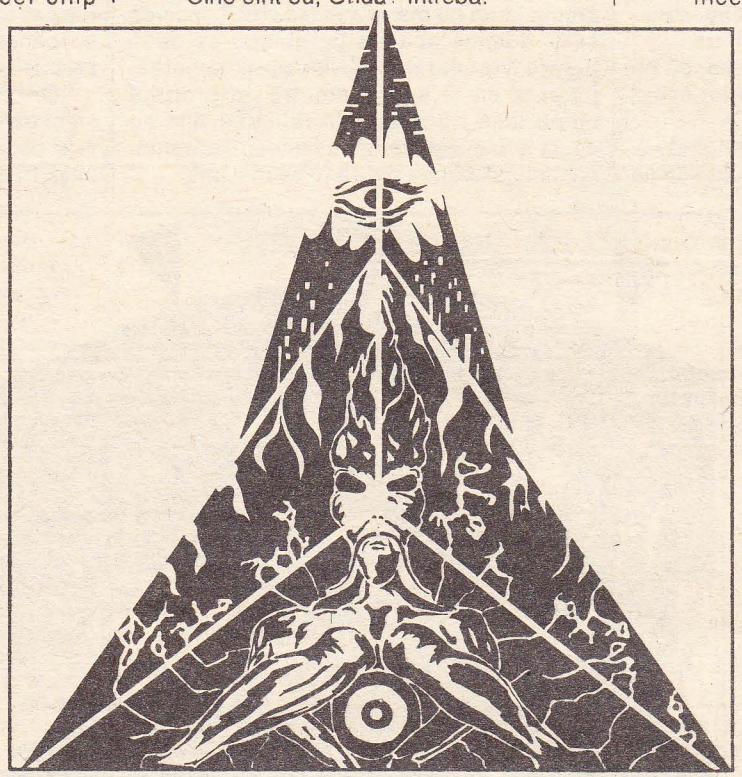

– Tu ești Rigsthing. Se apropie de afiș, îl smulse cu violență. Nu poți crede tîmpeniile astea. Spune-mi că nu poți crede așa ceva. Femeia își apropiase mult fața de fața tînărului.

– Nu Onda, nu pot crede tîmpeniile astea, repetă. Apoi ca o ultimă formă de rezistență. Dar Eucarionul...?

– Eucarionul minte. Repetă, Ris.

– Eucarionul minte, Onda.

– Acum e ceva mai bine, Ris. Putem vorbi despre trecut, cînd ne iubeam în liniștea florilor din insula Tay Jyn.

– Nu cunosc insula Tay Jyn.

– Ai fost acolo Ris, ne-am iubit pe iarba proaspătă și eram fericiți. Îndrăznește să-ți amintești, era așa cum ai visat-o tu.

– Da Onda, încep să-mi amintesc, era așa cum mi-am dorit-o.

– Ești un bărbat minunat.

Pentru Domingo cel de atunci, scurgerea timpului căpătase alte dimensiuni și o nouă culoare. Ceva se modificase și în modul lui de a fi. Ceva imperceptibil ca o părere. Scîrțîitul treptelor nu-l mai înspăimînta și zîmbea insistențelor proprietăresei, ocolind-o cu abilitate.

– Știi? îi spunea Onda, alături de tine sînt fericită și aș dori să avem un copil.

– Dar perceptele Eucarionului? zise Domingo nu prea convins. Și mai e virusul selectiv... poate nu sîntem compatibili.

– A fost război Ris, murmură femeia, un război lung și ciudat.

În timp de război se nasc mai mulți băieți, apoi a intervenit genetica și procesul a fost amplificat. Virusul selectiv e doar o amenințare idioată, la fel și perceptele Eucarionului. Nu știi nimic Ris de ghilda monaiștilor, de puciul eșuat din Westfia. Ești curat ca un copil Ris și te iubesc pentru asta. Aș dori să trăim așa cum au trăit înaintașii noștrii. Înțelegi?

– Încerc să înțeleg Onda, trebuie să trăim altfel.

– Și să avem o fetiță, Ris.

– Să avem o fetiță, Onda.

– Cu ochi albaștri, Ris.

– Cu ochi albaștri, Onda.

– Si îi voi face un ursuleț de pluș cu labele de cîrpă.

– Da Onda, un ursuleț de pluș.

– Si vom fi fericiți, Ris.

– Da Onda.

– Și ne vom iubi toată viața, Ris.

– Toată viața, Onda.

– Vom ajunge din nou pe Tay Jyn.

– Pe Tay Jyn, Onda.

În rarele clipe de luciditate, Domingo încerca să deslușească ceea ce rațiunea refuza să accepte. Trecutul său era modelat căpătînd alte dimensiuni, amintiri străine, și fiorul aventurilor necunoscute îl încercau. Însă el simțea că nu se poate ridica acolo unde trecutul său l-ar fi îndreptățit și începea să se teamă.

Într-una din zile, Onda i-a spus:

– E timpul Ris, trebuie să plecăm, știu undeva în munți un adăpost din perioada războiului civil.

– De ce trebuie să plecăm, Onda?

– Ca să trăim atlfel, Ris, repetă.

– Ca să trăim altfel, Onda, spuse realizînd dimensiunea acceptării sale.

Ploaia lovea învrăjbit acoperișul adăpostului și lampa cu magneziu scotea un fum înecăcios conturînd umbre nefirești de întuneric. Onda se apropie așezîndu-se în brațele bărbatului.

– Sînt fericită, Ris. În curînd vom pleca de aici. Poate ne vom stabili pe Iria – „planeta voluptății".

– Cine ești tu, Onda? întreba Domingo cu voce înghețată.

Ce vrei de fapt? Femeia se crispă.

– Eu sînt Onda, Ris și ne-am cunoscut în Tay Jyn.

– Tay Jyn nu există, silabisi bărbatul și eu nu am cunoscut altă femeie pînă acum. Nu am cunoscut altă femeie, înțelegi? Eram pur ca poruncile Eucarionului. Amintirile nu-mi aparțin. Ce ai făcut din mine Onda?

Auzi mașinile? În curînd vor fi aici preoții Eucarionului.

– Să fugim, Ris!

– Nu ai unde fugi, e prea tîrziu. Am înțeles că mă minți, tot timpul ai mințit Onda. Eu le-am spus preoților unde putem fi găsiți.

– Ascultă Ris, poate nu e totul pierdut. Ascultă-mă și încearcă să înțelegi. Spectacolele, drogul vostru, e doar un surogat. Sînt una din figurante care mental vă inducea posibilitatea de a vă masturba psihic. Fiecare aveați o insulă Tay Jyn. O oază de liniște și plăcere. Dar nu am putut rezista. Voiam să trăiesc pentru mine, pentru noi Ris. Trebuie să înțelegi.

Undeva amintirile sînt ucise, pentru a se evita o nouă revoltă. Am devenit doar, mașini biologice. Ți-am creat un trecut pentru care te-ar fi invidiat oricare alt bărbat, Ris. Domingo o privi și descoperi pentru prima oară o femeie speriată, lipsită de apărare. Materialul ieftin al hainelor pe care pînă atunci nu îl remarcase, reușea cu greutate să-i ascundă slăbiciunea trupului, iar în ochii neobișnuit de mari strălucea izvorul lacrimilor neplînse.

Undeva foarte aproape, se auzea fluieratul unei aerodine.

– Trebuie să existe o cale, Ris, spuse femeia. Bărbatul tresări. Ușa se deschise cu violență vărsînd în încăpere, odată cu ploaia, preoții întunecați ei Eucarionului.

– Tîrfă! șuieră unul din ei, apucînd-o de braț și tîrînd-o spre ieșire.

– Voiam să te fac fericit Ris, gemu femeia, doream să trăim normal și să avem o fetiță cu ochi albaștri. Ceream prea mult, iubitule? hohoti, în timp ce era împinsă în întunericul de afară.

Bărbatul rămăsese țintuit în fotoliu, privind cu ochi împietriți dreptunghiul întunecat ce decupa peretele clădirii. Era singur.

– Și o să-i facă un ursuleț de pluș cu labele de cîrpă, murmură prinzîndu-și fruntea în palme. În noapte se auzea fluieratul înăbușit al aerodinei care se îndepărta.

TEME și MOTIVE S.F.

„Fundația" (Fondation") – ciclul format din titlurile „Foundation"; „Foundation and Empire"; „Second Foundation"; „Foundation's Edge"; „Earth and Foundation", descriind decăderea și prăbușirea unui imperiu galactic format din 25 de milioane de planete, în contextul cărora două organizații secrete Prima și A Doua Fundație) acționează în vederea prezervării cuceririlor civilizației umane de barbaria și obstrucționismul unui nou ev mediu.

Conform unui referendum organizat în 1966 aceste povestiri au fost proclamate drept „cel mai bun ciclu SF din toate timpurile". Acțiunea acestui serial integrează aproape toate ingredientele literaturii SF: călătorii prin hiper-spațiu, imperii galactice, bătălii spațiale, mutanți, călătorii în timp, universuri paralele, puteri PSI, politic-fiction, roboți, arme sofisticate etc. (o singura absența notabilă: extratereștrii).

Personajele principale sînt... cele două organizații: Prima Fundație – inițial o tehnocrație, evoluează către o oligarhie militaristă cu tendințe hegemoniste. A Doua Fundație – veritabilă „eminență cenușie" secretă, formată din psihologi mentaliști care manipulează din umbră oamenii și puterea de stat.

Furnică – grup de insecte din ordinul himenopterelor; de talie mică sau mijlocie, negre sau roșii, care trăiesc în colectivități denumite furnicare. Literatura SF a imaginat un asalt al acestor insecte pentru cucerirea supremației pe planeta noastră (H.A. Wells – „The Empire of Ants"). Tot H.G. Wells a imaginat pe locuitorii Lunii asemănători ca formă a corpului și ca organizare furnicilor („Primii oameni în Lună")

Mihaela și Cristian IONESCU

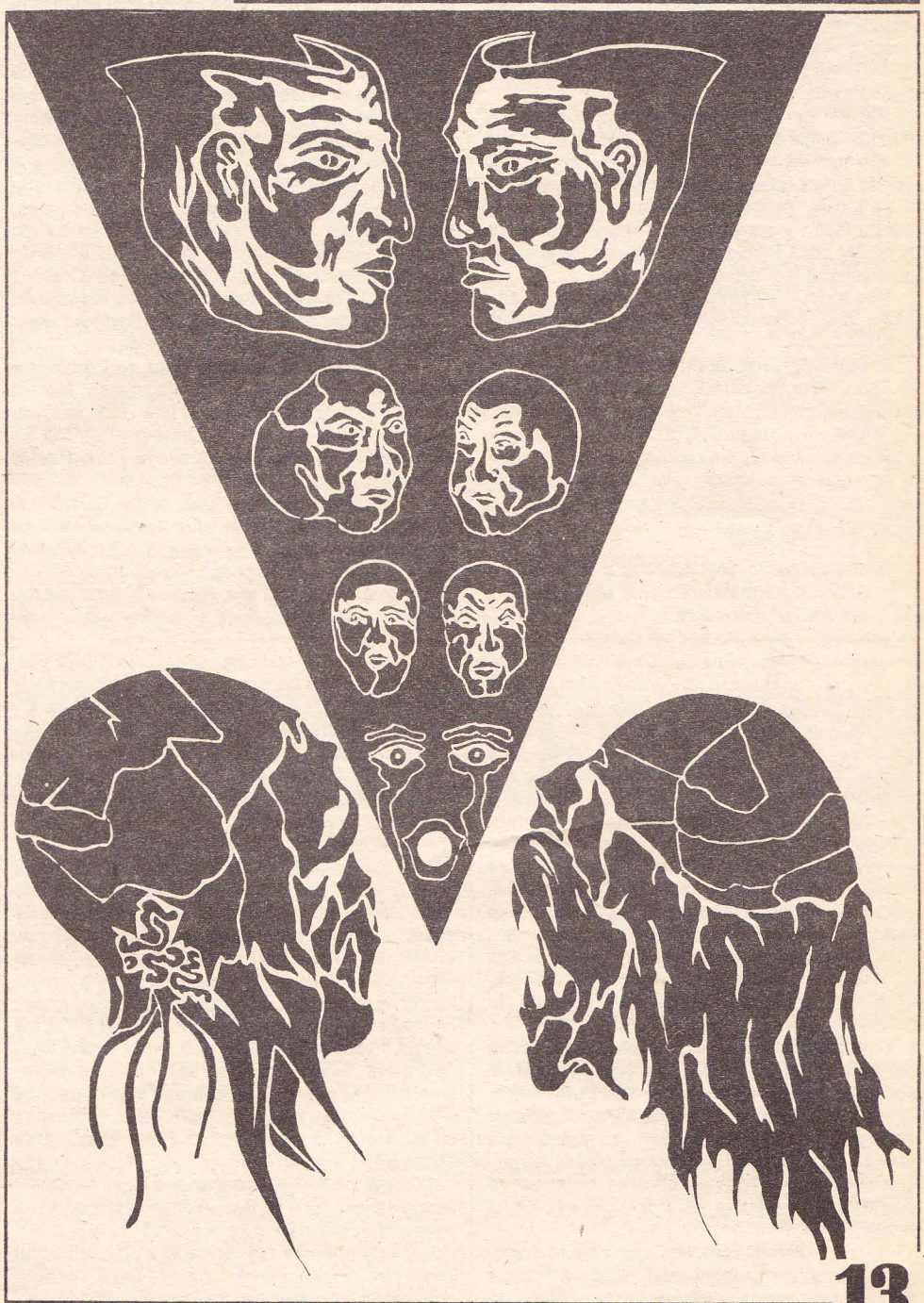

Walter Jon Williams

PEISAJ EROGEN

(urmare din numărul trecut)

Pare să aibă cam şaisprezece ani, vîrsta cînd cariera lui Babette a început într-adevăr să iasă din canon. Exersată cu electrozii, musculatura este superbă. Creierul e gol şi conţine mai puţine informaţii despre lume decît acela al unui nou-născut. Una dintre sîrmele care-i intră în craniu este conectată la centrul de plăcere al creierului, hrănindu-l cu un firişor de energie ţinînd-o pe nou-născuta cu dimensiuni adulte într-o stare de fericire, indiferent de ceea ce i se face.

După ce se va termina partea chirurgicală – după ce ultima vînătaie va dispare şi ultima cicatrice va fi ştearsă – adevărata Babette îşi va transfera mintea într-un analog cerebral cu cristale lichide, într-o clinică din Nice, care la rîndul lui va fi rulat în clonă.

Babette va răsări din nou – tînără, frumoasă, şi într-o formă mai bună decît a fost vreodată.

E o tehnică nouă, nu lipsită de riscuri. Unii pacienţi suferă schimbări de personalitate, pierderi de memorie, probleme neuromusculare. Dar Babette încă va avea corpul ei original, atît cît va dăinui, iar dacă tehnica va funcţiona, va avea un corp nou-nouţ şi o carieră nouă.

Vor fi două Babette – fără îndoială că studiourile producătoare achiziţionează deja poveşti cu mama-şi-fiica.

Ar putea fi o zeiţă pentru totdeauna.

Baca – Torrijos curăţă saliva de pe obrazul lui Babette. Sînt gata cu toţii.

Trădat, se gîndeşte Talbot.

E timpul să facă primă tăietură.

Ia cuţitul, iar cu coada unui ochi vede muşchii faciali ai anestezistului contractîndu-se în sus într-un zîmbet expectativ...

Scumpa mea Babette. Aşa îi spunea Barrasa.

– O vreau pentru mine, zice el. O Babette scumpă, numai şi numai a mea.

Cel puţin Talbot nu trebuie să-şi facă griji că simulările lui Babette vor fi multiplicate şi vîndute cu zecile de mii. Lui Barrasa nu-i trebuie banii. În plus, are principii.

– Perverşi mizerabili s-o atingă pe scumpa mea Babette? Să-i facă lucruri atroce? Niciodată!

Şi-a făcut obiceiul să-i telefoneze lui Talbot la ore neobişnuite, de obicei după ce vizionează o altă înregistrare a asasinării lui Godolphin. Apreciază economia tehnicii lui Talbot.

– Am ucis eu însumi, spune Barrasa. Ştiu ce implică să omori cu sînge rece. Tu şi cu mine, credem amîndoi în acţiunea precisă. Odată ce am luat o hotărîre în sinea noastră, nimic nu ne poate opri.

Talbot nu poate să-şi dorească decît ca afirmaţia să fie adevărată. Nu se poate gîndi ce altceva să facă decît să urmeze instrucţiunile lui Barrasa.

Cele două sute de milioane sînt uitate. Talbot face asta gratuit, fără să socotim certificatele acţiunilor pe care i le-a predat Cummings. Aruncase al doilea teanc de certificate în Marea Caraibelor, împreună cu părţile dezmembrate ale trupului lui Godolphin, în saci de plastic lestaţi. Cînd se gîndise la asta simţise o speranţă nebunească de a putea să scape de ordinele lui Barrasa.

Nici o ieşire. Nici una după ce Talbot a văzut înregistrarea, a văzut strălucirea rece, cinică, inteligentă, hiper-conştientă din proprii săi ochi în timp ce înfingea sonda. Ceva îi spune că un juriu n-are să se arate înţelegător faţă de asta. Nici Primul Ministru.

Barrasa vrea simulările. Pe absolut toate. Iar Talbot livrează.

Barrasa s-a născut în Montevideo, dar a plecat pe orbită de tînar. A devenit miner de asteroizi şi a făcut avere. Se spunea, totuşi, că multe dintre concesiunile sale cele mai profitabile nu erau ale lui, că averea sa nu era clădită pe prospecţiuni încununate de succes, ci pe succesul dezvoltarii unor concesiuni de salvare, după ce locuitorii anteriori ai exploatărilor miniere suferiseră decompresiuni misterioase sau defecţiuni fatale ale echipamentului minier. Dar după o vreme lumea a încetat să zică genul ăsta de lucruri despre Barrasa. Devenise prea bogat, prea puternic şi prea periculos pentru ca oamenii să mai vorbească despre el cu sinceritate. Poseda cîţiva asteorizi profitabili, unii dintre ei remorcaţi pe orbita lunară, ca şi o mică staţie spaţială personală, conţinînd cuptoarele de topire, birourile şi vreo două mii de oameni. Era unul din acea categorie de oameni la care gazetele de scandal se refereau acum cu denumirea „Orbitali", oameni cărora nu le mai rămăseseră legături de loialitate cu pămîntenii, pentru care Pămîntul era o abstracţiune alb-albastră plutind în vid.

Dar indiferenţa orbitalilor faţă de Pămînt nu includea nepăsarea faţă de mass media electronice care se răspîndeau prin vid şi le intrau în minţi cu viteza luminii. Undeva, în viaţa lui singuratică, în cine ştie ce staţie presurizată, infernală, Barrasa o întîlnise pe Babette.

– Vreau să-i simt puritatea, spune Barrasa. A păcătuit, şi ştie asta, dar în adîncul sufletului ei este neprihănită. La fel e şi cu mine. Am făcut răutăţi, dar în sinea mea sînt un copil nevinovat.

În sinea lui, Talbot ştie, Barrasa e dezechilibrat. Băiatul suge erupţii solare şi respiră vacuum de prea multă vreme.

Talbot predă înregistrarea corpului lui Babette, plus înregistrările tuturor repetiţiilor sale. I se spune să închidă cubul de date într-un container etanş, apoi să-l lege de o frînghie peste pupa iahtului său peste noapte. Probabil că un scafandru l-a luat, pentru că în dimineaţa următoare dispăruse.

Încercă să nu se gîndească la ceea ce face Barrasa cu înregistrările.

Între timp zeiţa este construită, zi de zi. Implanturi oculare, implanturi mamare, ridicarea feselor, implanturi ischiale, două coaste înlăturate pentru a subţia talia. Rănile se usucă, vînătăile dispar, ciatricile sînt micşorate cu laserul. Clona, vîrstă de cîteva luni şi deja dependentă de jack-urile craniene, priveşte în sus de-a lungul tuturor acestor operaţii cu un zîmbet idiot, cretin. Lui Talbot îi vine greu să se concentreze. Ori de cîte ori îi vede măruntaiele lui Babette, fibrele roşii, cărnoase, ale muşchilor sau luciul galben, semilichid al grăsimii, începe să-l vadă acolo pe Barrasa, Barrasa pipăindu-i măruntaiele lui Babette cu un devotament patologic, sau aplecîndu-se să sărute ori să lingă rănile.

Odată, cu o asemenea viziune în minte, Talbot îi arde serios mîna lui Baca-Torrijos. Niciodată n-a pierdut controlul laserului mai înainte.

Joacă obsesiv **Conspiraţie XVII.** Labirintul intrigii creşte – filiera scoţiană este minoră, aproape o distracţie, dar găseşte în Inverness indicii care-l duc în Ecuador şi pe Coasta de Fildeş. Evită moartea de o duzină de ori. Aproape că simte gustul soluţiei, dar aceasta rămîne la distanţă chinuitoare.

Îşi doreşte ca jocul să fi fost real, şi nu viaţa lui.

Şarai, după spaima iniţială, s-a plictisit de stat sub pază pe insulă. Nu are prea mulţi prieteni aici, Talbot este sau în sala de operaţii sau în interfaţă tot timpul, iar ea se întreabă de la cine sînt acele telefoane de la ora trei a.m. Începe să se plîngă de neglijenţa lui.

Zeiţa se apropie de desăvîrşire. Talbot este uluit de propria sa operă: Babette este perfecţiunea, îndeplinirea tuturor visurilor sale profesionale. Indiferent de ce se va întîmpla, ştie că va fi creat o adevărată capodoperă.

După ce totul va fi gata, corpul – clonă va fi scanat încă o dată pentru ca Babette să-şi exprime aprobarea finală şi pentru a avea o înregistrare în fişier pentru orice operaţii viitoare, iar apoi, presupunînd că va aproba, Babette îşi va transfera mintea în noul său trup.

– Doctore Talbot, spune Alexandru, trebuie să insist să vă luaţi cîteva zile libere. E clar că munciţi prea mult.

– Sînt doctor, zice Talbot. Sînt obişnuit cu asta.

Stau pe terasa plăcută a clinicii sub o umbrelă de stuf. Alexandru serveşte o pîine caldă, Talbot, apa minerală fără gaz. Unii dintre ceilalţi pacienţi ai lui Talbot – celebrităţi minore, un şofer de curse celebru care recuperează după un acident stupid cu gaz de brichetă – stau aşezaţi pentru a se bronza sau înoată (cu cicatricile închise în gel antiacvatic) în bazinul de dedesubt.

– Trebuie să insist, spune Alexandru. Trebuie să mă gîndesc la siguranţa lui Babette. Ai avut un acident acum cîteva zile.

Mînia se revarsă prin mintea lui Talbot.

– Cum ai auzit de asta? întrebă el.

– Nu contează asta.

Problema este că te afli într-o tensiune extremă şi trebuie să insist să-ţi iei cîteva zile libere.

– Absurd.

– Da? Întinde mîna. Vezi dacă tremură.

– Nu fi ridicol.

Talbot îşi apucă mai ferm paharul cu apă minerală.

– Trei zile, doctore. Ia-ţi trei zile libere. Trebuia să-mi fi dat seama cînd ţi-ai adus soţia înapoi sub escortă că...

Alexandru devine tăcut. Îl priveşte cu grijă pe Talbot.

– A fost vreun **motiv** pentru care ai adus-o înapoi într-o asemenea panică? Face cineva amenităţi?

– Nu. M-am gîndit doar...

Talbot îşi caută cuvintele.

– Mă simt mai bine cînd e aici. Mă ajută să lucrez.

– Ah.

Alexandru lasă silaba să plutească în aer.

– Ai adus-o înapoi, totuşi nu prea o vezi.

– Domnule Alexandru. Asta nu e treaba dumitale.

– Aşa zici dumneata.

Îl contrazice foarte clar. Talbot simte sudoarea furnicîndu-i pe ceafă. Alexandru ştie că ceva e în neregulă.

Talbot îşi ia zilele libere şi le pregăteşte pe iahtul său, interfaţat în lumea **Conspiraţiei XVII.** Apelurile de la Barrasa continuă să sosească.

– Înregistrarea finală a scumpei mele Babette, spune Barrasa. Ar trebui să discutăm despre livrare.

– Vreau înapoi propria mea înregistrare, zice Talbot. Aceea cu mine şi Godolphin.

– Îţi pot da cubul cu înregistrarea aceea, spune Barrasa, dar cum vei şti că nu am o copie? Acum ar putea exista o mie de copii.

– Ar fi mai bine să nu fie.

– Mă tem că va trebui să ai încredere în mine. Şi de ce n-ai avea? Nu-mi doresc decît să particip

cu tine la miracolul lui Babette. Sigur o iubeşti şi tu, dacă i-ai făcut aceste lucruri minunate. Sînt uluit de priceperea ta.

Talbot se străduieşte să răspundă politicos.

– Mulţumesc, zice.

– Şi faci aceste lucruri grozave pentru alte celebrităţi, da? Celebrităţi pe care oamenii le-ar dori pentru ei înşişi.

– Nu e nimeni ca Babette, spune Talbot. Nimeni cît de cît important.

– Dar oamenii ar plăti bani buni pentru aceste celebrităţi, da? Şi de ce să nu le dai simulările?

– Asta ar fi foarte lipsit de etică.

– Pentru un doctor, da. Nu pentru un ucigaş cu sînge rece. Talbot este îngrozit.

– Vrei s-o împarţi pe Babette cu aceşti oameni? întrebă el.

Răspunsul lui Barrasa este rapid.

– Nu pe scumpa mea Babette. Pe ea niciodată. Dar pe ceilalţi – tîrfe, lepădături mass media, clevetitori – toţi oamenii care vor da năvală la tine imediat cum se va şti că ai lucrat pe Babette – pe ei de ce nu?

Talbot deschide gura să răspundă, apoi îşi dă seama de ceva.

– Continuă să vorbeşti, zice.

Iar Barrasa revine instantaneu, susţinîndu-şi ideea că Talbot ar trebui să-şi vîndă pacienţii fiecărui descreierat din sistemul terestru. Talbot nu ascultă deloc.

Răspunsul lui Barrasa a fost dat pe loc. Nu este undeva pe orbită, pentru că asta ar însemna un interval de timp între vorbirea unei persoane şi a celeilalte. Barrasa este destul de aproape, şi probabil pe Pămînt.

Talbot ar fi trebuit să observe asta prima dată cînd i-a telefonat Barrasa.

Dar acum, că şi-a dat în sfîrşit seama, Talbot ştie exact ce să facă.

Zeiţa stă întinsă, ca Frumoasa din Pădurea Adormită aşteptînd sărutul deşteptător al electronicii. E perfectă, atît de perfectă cît o poate face Talbot şi toată priceperea lui.

Este cea mai frumoasă creatură pe care a văzut-o vreodată. Talbot examinează corpul cu uluire şi respect. Cerul gurii îi e uscat, pulsul ridicat.

Îşi doreşte ca ochii să se deshidă, să privească într-ai lui. Rămîn închişi.

Din mufele de pe capul lui Babette ies fire delicate. Stă întinsă pe patul ei, în apartamentul său de la clinică. Odaia este plină cu flori proaspăt tăiate. Doctorul Garibaldi, de la clinica din Nice, a sosit pentru a supraveghea transferul.

Se aude un ciocănit în uşă. Talbot o deschide şi-i permite cosmeticianului lui Babette să intre. Babette se va trezi într-un corp proaspăt machiat.

Prin gîndurile lui Talbot vuiesc resentimentele. De ce să încerci să îmbunătăţeşti perfecţiunea?

Iese din cameră. Nu este nevoie de el pentru această etapă şi în plus are alte lucruri de făcut.

Talbot merge în biroul său, încuie uşa, îi spune computerului să respingă apelurile. Îşi introduce jack-urile în mufe, intră în interfaţă şi-i dă computerului parolele de superutilizator. Mintea îi rulează în procesor. Talbot apelează software şi îşi foloseşte statutul de superutilizator pentru a monitoriza băncile telefonice. Cînd va veni apelul telefonic, el va fi pregătit.

Babette ştie, este la o vilă de lux din Piedmont-ul italian. A făcut cîteva apariţii larg difuzate în ultimele cîteva săptămîni pentru a distrage atenţia de la ceea ce se petrece la clinica lui Talbot.

Chiar în acea dimineaţă Babette îşi transferase informaţiile din creier într-o cuvă de cristale lichide, la Nice. Şi Nice tocmai aşteaptă semnalul de la Montserrat pentru a rula programul în mintea clonei lui Babette.

Talbot însuşi aşteaptă acelaşi semnal.

Semnalul vine. Iar Talbot îşi declanşează propriul său program.

– Vă salut, Señor Barrasa. Sînteţi surprins să mă vedeţi?

Ceea ce se petrece în propriul său craniu este greu de definit. Talbot e conştient că se întîmplă multe lucruri, se declanşează amintiri, sînt examinate reflexe, se înalţă mirosuri nepoftite... ceva se mişcă prin mintea lui cu o putere uluitoare, inexorabilă. În acelaşi timp este suficient de alert pentru a urmări progresul masivului amortizor electronic pe care l-a pus la punct, pentru a se asigura că programul se desfăşoară conform planului.

A intervenit în proces. Semnalul de la Nice, soseşte, da, dar nu în mintea clonei. Se îndreaptă către uitarea electronică, o navetă ce zboară cu viteza luminii spre nicăieri... Talbot îl şterge.

În schimb propria sa minte este aceea care intră în clona lui Babette. Nu e nici o certitudine că operaţia are succes – există doar o şansă moderată de succes dacă minţile se potrivesc de la bun început – dar Talbot ştie că este singura soluţie la problemele sale.

– Senor Barrasa, trebuie să vorbim.

Cîţi artişti, se întreabă el, au şansa să locuiască, să locuiască fizic, în propria lor capodoperă? Doar aceia care-şi modifică trupurile, cu implanturi sau culturism sau tatuaje, iar această

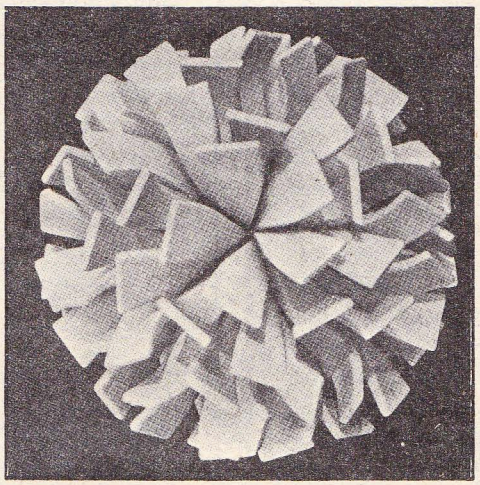

Patriciu Mateescu -Floare de porţelan

lucrare este grosolană comparativ cu ceea ce a făcut Talbot.

Are să se încadreze într-o divinitate. Va fi atît o zeiţă cît şi propriul său principal adorator.

Babette, îşi zice, are să facă nişte schimbări ciudate de carieră. Va cumpăra o clinică de sculpturi corporale, va obţine o licenţă de practicare a chirurgiei. Dar de ce nu? Modificările de personalitate şi pierderile de memorie sînt un efect secundar al procesului de transfer în clonă. Dacă nu-şi poate aminti anumite detalii importante, anumiţi oameni importanţi, Babette poate da vina pe un transfer incomplet.

În loc de două Babette vor fi doi Talbot. Primul este un ucigaş şi nu are importanţă. Deşi primul Talbot, cel lipsit de importanţă – **muritorul** – este acela care are o sarcină importantă de îndeplinit.

Cineva trebuie să se îngrijească de Barrasa. Talbot e gata să parieze că va fi uşor.

Ştie unde este Barrasa. Îndată ce Talbot şi-a dat seama că e în vecinătate, a cumpărat nişte fotografii din satelit şi a făcut nişte cercetări elementare. În canalul dintre Montserrat şi Antigua naviga un iaht de cîteva săptămîni, parcurgînd doar cercuri leneşe în azur. Puţină verificare a confirmat că era în posesia corporaţiei lui Barrasa.

Înregistrările anterioare ale lui Babette fuseseră luate de un scafandru. De unde venise scafandrul dacă nu de pe o şalupă?

Talbot ar fi trebuit de mult timp să-şi dea seama de asta.

Señor Barrasa, priviţi ce am adus. M-am gîndit că ar trebui să-l aduc personal.

Pe birou, lîngă mîna lui Talbot este un bisturiu chirurgical. Mînerul e din plastic tare modelat după conturul mîinii, iar lama, sub capacul protector de plastic, este ceramică din cea mai recentă generaţie. Nu va declanşa un detector de metale şi se va potrivi frumos, neostentativ, delicat, într-una din şosetele cu dungi în relief pe care le poartă Talbot.

Doctorul va livra personal ultima înregistrare a lui Babette, îndreptîndu-se cu şalupa chiar spre locul unde aşteaptă iahtul lui Barrasa. Ştie că Barrasa va dori să fie singur cînd se uită la scumpa lui Babette. Dar nu va fi singur, nu dacă Talbot insistă să-i indice unele dintre nuanţele fine ale lucrării sale.

Permiteţi-mi să vă explic ceva, Señor Barrasa. Vreau să vă arăt o nouă procedură pe care am efectuat-o chiar înainte de transfer. Vreţi să priviţi aici? Va trebui să întindeţi gîtul.

Talbot e gata să parieze că-i poate tăia beregata lui Barrasa înainte ca omul să poată să strige sau să-l împiedice în vreun alt fel. Talbot este de asemenea gata să parieze că poate şterge ori înregistrări incriminatorii înainte ca trupul să ... descoperit.

Şi dacă este descoperit sau înfrînt sau arestat după aceea sau ucis de gărzile omului, ce dacă Talbot, muritorul, nu este cel important.

Acel Talbot poate muri.

Pentru că celălalt Talbot, Talbot zeiţa, se va i i.

În centrii optici ai lui Talbot lucesc lumi. Programul s-a derulat.

Talbot iese din interfaţă cu maşina şi îşi scoate jack-urile din craniu. Gura îi este cam uscată, la fel şi palmele. Pulsul îi este doar puţin ridicat.

Ştie că se va descurca bine. Are nevoie doar să ştie dacă tranferul a reuşit.

Îşi bagă bisturiul în şosetă, se ridică de pe scaun, descuie uşa, merge la apartamentul lui Babette. Alexandru şi alţi membri ai anturajului lui Babette sînt acolo.

– Babette e în regulă? întreabă Talbot.

Alexandru îşi ia monoclul fumuriu de la ochi, îl şterge cu o batistă.

– A fost un pic cam tulburat, dar asta era de aşteptat. M-a recunoscut.

– Asta sună promiţător. Aş putea s-o văd?

– Doctorul Garibaldi i-a dat un sedativ. Vrea ca ea să se odhnească.

– Ah.

Alexandru îşi reaşează monoclul la ochi şi-l privi pe Talbot.

– Babette avea un mesaj pentru dumneata. Avea o mică dificultate în vorbire, dar era foarte insistentă. A zis să-ţi spun că totul a mers perfect.

O bucurie rece furnică prin trupul lui Talbot. Se sileşte să aprobe din cap cu graţie.

– Mulţumesc. Asta mă linişteşte.

– Lucrurile au mers bine pînă acum.

– Cred că-mi voi petrece după-amiaza pe iaht. Poate am să plec într-o plimbare.

Alexandru îi face semn din cap.

– Meriţi nişte relaxare, doctore, după toată munca depusă.

Talbot deja îşi repetă replicile în minte. **Señor Barrasa, priviţi ce am. Priviţi ce am pentru dumneavoastră.**

Îl priveşte pe Alexandru şi se gîndeşte la bisturiul ascuns în şosetă.

– Poate că voi prinde un peşte mare, zise el.

Şi zîmbeşte.

Cu mulţumiri deosebite pentru Sage Walker

Traducere de Florin PÎTEA

HELION '93

Conform obiceiului, sau contrar obiceiului, sau ca de obicei totul a fost OK (chiar şi aşa ni s-a recomandat - *să scrieţi numai de bine* - aşa că ne conformăm în stilul nostru caracteristic).

Ca de obicei a existat un cuvînt de deschidere, foarte multe conferinţe (le amintim numai pe cele ale lui **Mircea Opriţă, Marius Chiriţă, Florin Munteanu, Ion Hobana, Mandics Gyorgy**), un invitat special - **Bridget Wilkinson**, o expoziţie de grafică, un concurs de proză, şi tradiţionala masă festivă cu tradiţionala tombolă precum şi tradiţionalul concurs **Miss Catren** 1993. (Apropo de tombolă: manuscrisul epigramei despre **PloCon** a lui **Sandu Vasile** a zburat cu acestă ocazie peste ţări şi mări aparţinînd acum de drept lui Bridget).

Contrar obiceiului (pentru prima dată în patru ani de zile) programul prezentat şi ora de începere a comunicărilor au suferit mici modificări (Adi uită că şi anul trecut au existat modificări în program *n.IB*).

Juriul alcătuit din Dorin Davideanu, Marcel Luca, Gyorgy Mandics, Mircea Opriţă (preşedintele juriului) şi Viorel Marineasa au hotărît decernarea următoarelor premii:

Proză :

Premiul de debut: Bogdan Nicolaev Ungureanu

Premiul I nu s-a acordat

Premiul II Mihai Hăulică - *Neverly Hills*

Premiul III Aurelius Belei - *Alpha Borealis*

Menţiuni

Sebastian Corn

Dănuţ Ivănescu

(*N.n.* datorită faptului că proza **Anei Maria Negrilă** - *Cînd îngerii se prăbuşesc* a fost eliminată din concurs motivîndu-se că *este prea bună şi pare o traducere deoarece e scrisă într-un mod neobişnuit pentru un autor român, mai ales pentru cineva aparţinînd sexului slab.* Existînd **deja** antecedentul de la Buzău - cînd prozei *Viermele perfecţiunii*, de **Mihai Hăulică** i s-a reproşat faptul că e o distopie bine scrisă, deci nu i s-a acordat premiu, cu speranţa de a nu supăra pe nimeni acordăm autoarei premiul Jurnalului SF)

Au fost acordate şi trei premii speciale pentru grafică, constînd în participare gratuită la **euROcon** - **Andras Tihamer-Ocsi** şi **Sorin Soroşan.**

Alte *chestiuni notabile* au fost lansarea numărului 2 al *Progress report euRocon 1994* şi Şedinţa ARSFan.

Au fost peste 30 de invitaţi (Victor Martin, Victor Stoica, Ovidiu Petcu, Mircea Naidim, Marina Nicolaev, Călin Giurgiu etc).

Marii absenţi - Alexandru Mironov, Nicu Gecse, Lucian Merişca, Dan Popescu şi mulţi alţii.

Aşa cum observa Bridget se fac pregătiri intense pentru la anu'. Şi cum în ultima vreme se pare că *cineva acolo sus ne iubeşte* să sperăm că totul va fi OK, nu?

Adrian Bănuţă

PREMIILE BRAIN 1993

Premiul I - **Mihai Hăulică** : *Jucător pe viaţă, indexat la Paladin*

Premiul II - **Ovidiu Petcu** : *Cîmpiile iadului*

Premiul III - **Petrică Sîrbu** : *Psycho 24*

Menţiuni : **Camelia Onciu** şi **Monica Nicolau**

Premiul Brain : **Ana-Veronica Mircea** (premiul a fost oferit de editura **Akia**)

Joe Haldeman(USA) — **Daniel Walther** (France)
Norman Spinrad (USA) — **Herbert Franke** (Germany)
John Brunner (UK) — **Gianfranco de Turris** (Italy)
Sam Lundwall (Sweden)

Sosirea la euROcon 1994 Nu confirmat

Vineri 10 decembrie, ora17 va avea loc lansarea numărului 50 al JURNALULUI SF.

Accesul este permis numai pe bază de invitaţie.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025